

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos



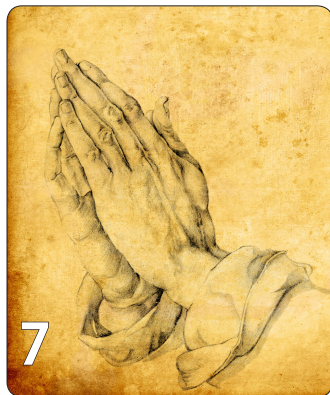
Curierul Adventist



Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.



3 Editorial

Virgiliu Peicu

Macedoneanul

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri

7 Principal

Marius Necula

Rugăciunea de mijlocire

12 Pagina de carte

Christian Sălcianu

Biblia de studiu



13 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Roman
- Macedonia

14 Timpuri profetice

Gerhard Padderatz

Noua față a papalității

16 Reflecții

Wilhelmina Dunbar

Vocea umană, un dar prețios de la Dumnezeu

18 Reportaj

Gabriel Brânzan

Felix Jercău

Centenarul Curierului adventist



19 Stropi de veșnicie

Florin Lăiu

Noi

Dănuț Alexandru Jercan

Îngerul iubirii

20 Profeție biblică

Laurențiu Moț

Cele două oștețe

22 Istorie contemporană

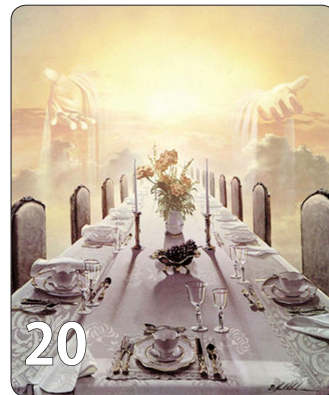
Iosif Suciu

Amintiri pentru viitor

24 La odihnă

Romulus Chelbegean

Aventura unei chemări



25 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

A dat Dumnezeu legi care nu sunt bune?

26 Arhivă

Lucian Cristescu

Fapte 2000

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Eroi ai credinței

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Dragoste letală

Anul XCI, septembrie 2014. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Macedoneanul

Noaptea, Pavel a avut o vedenie. Un om din Macedonia stătea în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia și ajută-ne!”

(Faptele apostolilor 16:9)

Odată cu luna septembrie, biserica își propune un nou început de an misionar. Ce înseamnă lucrul acesta și de ce angajăm cele mai ample dispozitive ale bisericii în această lucrare? Și, când vezi entuziasmul și dăruirea copiilor lui Dumnezeu în această misiune, te întrebi de unde vine motivația, ce îi cheamă și-i mobilizează așa de puternic, uneori până la extreme? Istoria sacră ne spune că Saul din Tars a fost abătut de la planurile sale de o chemare spirituală cu caracter divin, o cerere de ajutor, o rugămintă disperată a unui personaj mai mult decât uman, pe care îl numim Macedoneanul. După cum ne spune Scriptura, ei au luat legătura pe calea vedeniei, prin mijlocirea și puterea lui Dumnezeu. Cine era Macedoneanul?

Comentariul biblic adventist tratează în felul următor acest text:

„Macedonia, o țară la nord de Grecia antică, a ajuns repede la putere, sub Filip (359-336 î.Hr.) și Alexandru cel Mare (336-323 î.Hr.). Totuși, în anul 142 î.Hr., a devenit provincie romană și și-a păstrat statutul acesta până pe vremea lui Pavel. Multe dintre orașele înfloritoare dețineau mari comunități iudaice, care erau baze excelente pentru lucrarea creștină de evanghelizare. Omul vorbește pentru toți conaționali săi din Macedonia. Dintr-un punct de vedere mai modern, apelului i se poate da chiar o și mai largă interpretare, întrucât omul stă în Europa și-l cheamă pe Pavel să intre cu solia Evangheliei în acest mare continent. Acesta este unul dintre momentele cruciale ale istoriei. Mare parte din viitorul Europei depinde de răspunsul lui Pavel la apel. Europa poate fi multumitoare că apostolul curajos nu a ezitat să răspundă la chemarea care i se făcea acum. Un întreg continent îi face semn cu mâna să vină.

Chemarea macedoneană, strigătul celor care nu cunosc niciun Hristos, a constrâns nenumărate mii de oameni să-și părăsească patria și să ducă Evanghelia în țări străine, unde au lucrat îndurând încercări și necazuri, în singurătate și în umbra morții. Un astfel de serviciu plin de jertfire

de sine a adus tăria bisericii. Când creștinii își astupă urechile față de chemarea macedoneană, se furișează slăbiciunea spirituală. Chemarea poate fi neexprimată de către cei în nevoie, deoarece se poate ca ei să nu-și dea seama de lipsa lor spirituală. Dar lipsa lor face un puternic apel la conștiința creștinilor, și ei se vor grăbi, ca și Pavel, la salvarea aceluia care nu-și dau seama că sunt pierduți...” (*Comentariul biblic adventist*, versiunea on-line: <http://www.adventist.ro/index/materiale-de-studiu/comentarii-biblice.html>).

Iată un comentariu făcut de pictorul Vincent Van Gogh, pe vremea când era predicator în Borinage, într-o scrisoare trimisă fratelui său:

„Săptămâna aceasta am comentat un text din Faptele apostolilor 16:9. M-am străduit să-l descriu pe macedoneanul acela căruia îi era foame și sete de mângâierile Evangheliei și de cunoașterea Dumnezeului celui adevărat. Le-am spus că trebuie să ni-l închipuim ca pe un muncitor pe al cărui chip se citește durerea, suferința și oboseala; ca pe un muncitor printre alți muncitori, la fel de simplu ca ei, ... și că sufletul acesta al lui îi cerea o hrană nepieritoare, și anume cuvântul divin. Le-am mai spus că Isus Hristos este un învățător în stare să-l aline, să-l mângâie și să-l ajute pe muncitorul care duce o viață grea, căci El este omul tuturor durerilor, care cunoaște toate suferințele noastre, cel căruia i s-a spus fiul dulgherului, deși era Fiul lui Dumnezeu, cel care a trădit treizeci de ani în umilul atelier al tatălui său pentru a se supune «voinței lui Dumnezeu». Dumnezeu nu-i cere omului nimic altceva decât să trăiască, după pilda lui Isus, în umilință, ... învățând să fie totdeauna, datorită Evangheliei, blând și cu inima smerită.” (Borinage, 26 decembrie 1878)

Dragă cititorule, auzi și tu chemarea macedoneanului?

După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia. (Faptele apostolilor 16:10) ■



Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.



Comunicat al președintelui Bisericii Adventiste mondiale cu privire la persecuțiile religioase din Irak și Siria

Fratele Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a emis o declarație în care își exprimă îngrijorarea cu privire la persecutarea minorităților religioase din Irak și Siria:

„Am aflat cu mare tristețe și profundă îngrijorare despre situația tragică în care zeci de mii de creștini și alte grupuri au fost ținta persecuțiilor, constrângerilor, crimelor, intimidărilor și privării de libertate în anumite zone din Irak și Siria.

Personal, fac un apel urgent la toți membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume să se roage pentru victimele acestei situații de



extremă intoleranță religioasă. Să ne rugăm, de asemenea, pentru diferitele minorități religioase care sunt persecutate datorită convingerilor și credințelor pe care le au. Este important ca întreaga comunitate internațională să

acționeze în mod unitar, pentru a stopa persecutarea creștinilor și a celor cu altă opțiune religioasă, care au trăit în pace cu vecinii lor musulmani din Orientul Mijlociu timp de sute de ani. Biserica Adventistă va face tot ce poate pentru a ajuta victimele acestei noi tragedii, cauzată de lipsa libertății religioase, și se va ruga cu seriozitate pentru o rezoluție pozitivă privind această situație teribilă. Fie ca Sfântul Duh să vină cu mângâierea Sa, în special, alături de cei care trec prin persecuție și moarte în aceste clipe.”

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Preluare de pe news.adventist.org

O soră adventistă din Olanda a scăpat cu viață de avionul morții datorită Sabatului.....

O soră adventistă din Olanda, care își rezervase bilet pentru avionul doborât pe 17 iulie deasupra Ucrainei, și-a schimbat în ultimul moment opțiunea de zbor, deoarece nu a vrut să călătorească în Sabat.

Frieda Souhuwat-Tomasoa, de 67 de ani, și-a cumpărat bilet pentru ziua de joi, 17 iulie, pentru a face o vizită de urgență la Ambon, Indonesia, unde trebuia să participe la o conferință importantă. Însă, cu trei zile înainte de decolare, în timp ce făcea altarul de dimineață împreună cu soțul ei, și-a dat seama că zborul ales presupunea să ajungă la destinație sâmbătă, 19 iulie, trebuind astfel să călătorească în Sabat.

Avionul companiei Malaysia Airlines, în care trebuia să fie și sora noastră, a fost doborât joi, 17 iulie 2014, în timp ce survola deasupra Ucrainei, în partea controlată de rebelii proruși. Acesta decolase din Amsterdam și avea ca destinație capitala Malaesiei, Kuala

Lumpur. Toate cele 298 de persoane aflate la bord au murit în catastrofă.

„Vineri, când am auzit de tragedie, i-am vorbit soțului meu prin telefon și i-am zis: Domnul este mare și bun cu copiii Săi!”, a spus sora Frieda. „Duhul Său mi-a vorbit în timpul devoționalului de luni dimineață și mi-a spus: *Dacă vei pleca cu acest avion, o să călătorești în Sabat. Nu te duce.*”

După ce și-a dat seama că ar fi călătorit în Sabat, Frieda a hotărât, împreună cu soțul ei, Max, să plece cu o zi mai devreme, adică pe 16 iulie. „Dacă aș fi plecat joi, aș fi petrecut Sabatul călătorind spre Ambon, iar eu niciodată în viața mea nu am călătorit în Sabat”, a spus Frieda.

Ceea ce s-a întâmplat cu avionul prăbușit a încremenit-o și a întristat-o. „Sunt aici ca să mărturisesc că Dumnezeu m-a cruțat, pentru că trebuie să îmi continui lucrarea în Ambon și să fiu disponibilă să-i ajut pe oamenii din



lumea noastră aflați în nevoie”, a mai spus sora Frieda.

Sora Frieda Souhuwat-Tomasoa este membră a Bisericii Adventiste de când avea 20 de ani. Ea este conducător de comunitate în Rotterdam și este membră a Comitetului executiv al Uniunii Olandeze. A lucrat în domeniul serviciilor publice, iar acum este pensionară, dar activează în cadrul organizației UNPO, o organizație care propune soluții pașnice pentru conflictele ce afectează minorități etnice și religioase în diferite zone ale lumii. Este căsătorită cu Max și nu au copii.

Preluare din www.adventistreview.org

Prima victimă adventistă a virusului Ebola

Un oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și responsabil al Departamentului Sănătate i-a îndemnat pe

angajații și membrii bisericii să nu călătorească în și dinspre țări din Africa de Vest afectate de epidemia Ebola. Această

recomandare vine la o zi după ce Organizația Mondială a Sănătății a declarat epidemia o urgență internațională.

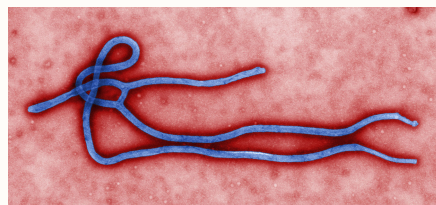


Dr. Peter Landless a mai spus că responsabili de la sediul mondial al bisericii colaborează cu două spitale adventiste din Africa de Vest, pentru a proteja cadrele medicale și pacienții de contaminarea cu acest virus. Epidemia a afectat trei țări africane, provocând moartea a mai mult de 930 de persoane, în ultimele 6 luni. Printre decedați se află și o membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Joenpu Loweal, o asistentă medicală, de 27 de ani, a murit după ce a contactat virusul în timp ce se îngrijea de pacienții unui spital din Liberia.

Într-un e-mail trimis președinților de Diviziune, fratele Landless a făcut următoarele recomandări:

- Evitarea călătoriilor din țările afectate - Liberia, Sierra Leone și Gu-

inee - în alte zone, până nu vor exista dovezi clare că epidemia este ținută sub control.



- În zonele cele mai afectate trebuie evitate participările la întâlnirile publice.

- Când vă întâlniți și vă salutați, evitați îmbrățișările și contactele directe în această perioadă dificilă. Activitatea din cele două spitale adventiste din Africa de Vest este atent monitorizată de responsabili de la sediul mondial al Bisericii Adventiste împreună cu Centrul

Adventist de Sănătate din California. Spitalul adventist Cooper din Liberia a fost desemnat ca spital non-ebola. Guvernul liberian a dispus ca pacienții suspecți de contaminare cu virusul Ebola să fie trimiși la spitale de stat, care sunt special desemnate pentru a trata această boală. Un alt spital monitorizat de către Conferința Generală se află în Sierra Leone.

„Rugăciunile, gândurile și susținerea noastră se îndreaptă către cei afectați de Ebola”, a spus Orville Parchment, consilier al președintelui Bisericii Adventiste.

Virusul Ebola se transmite relativ ușor de la o persoană la alta. Până la 90% dintre bolnavii de Ebola sfârșesc prin deces, deoarece nu există un tratament eficient împotriva acestui virus.

Preluare de pe news.adventist.org

Șase condiții pentru desemnarea unui oraș ca loc de desfășurare al Sesiunii Conferinței Generale

Liderii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și personalul administrativ de la sediul bisericii se pregătesc pentru cea de-a 60-a Sesiune a Conferinței Generale. Evenimentul va avea loc anul viitor, între 2 și 11 iulie, și va fi găzduit de orașul american San Antonio. Pregătirile pentru această sesiune care, în ultimele decenii, a avut loc o dată la cinci ani, aduc în atenție o întrebare pusă frecvent cu această ocazie: De ce sesiunile Conferinței Generale au loc numai în Statele Unite ale Americii?

Într-adevăr, sesiunea din 2015 va fi ținută în SUA. Aproape 2 600 de delegați cu drept de vot și zeci de mii de vizitatori sunt așteptați în orașul San Antonio, din statul american Texas. Este adevărat și faptul că numai de trei ori evenimentul s-a desfășurat în afara Statelor Unite, și anume: Viena, Austria, în 1975; Utrecht, Olanda, în 1995; și Toronto, Canada, în 2000.

Sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste este unul dintre cele mai mari evenimente religioase, iar

propunerile privind locul evenimentului se fac cu cel puțin 10 ani înainte.

Alegerea finală este făcută de Comitetul executiv, care este format din 330 de persoane, lideri ai bisericii din întreaga lume.

Într-un interviu, fratele George Egwakhe, trezorier asistent al Bisericii Adventiste și coordonatorul evenimentului, a detaliat care sunt cerințele Comitetului executiv privind alegerea unui oraș ca gazdă a sesiunii:

1. O incintă de 70 000 de locuri.

Aproape 2 600 de delegați discută și votează diverse subiecte în fiecare zi. Iar seara, numărul celor adunați crește considerabil, când fiecare dintre cele 13 diviziuni își prezintă raportul de activitate pe ultimii cinci ani. Sesiunea Conferinței Generale are loc,

de obicei, pe un stadion de fotbal sau baseball. Locurile se ocupă la capacitate maximă la serviciile divine din cele două zile de Sabat. Se discută de ceva vreme despre o reducere a numărului de participanți, fapt care ar deschide posibilitatea ca Sesiunea Conferinței Generale să aibă loc și în alte părți ale lumii. Dar acest lucru nu pare să se realizeze curând, deoarece a fost deja stabilit ca sesiunea din anul 2020 să aibă loc în orașul Indianapolis, din Statele Unite ale Americii.





2. Un centru adiacent de întâlniri. Numai această condiție limitează în mod drastic numărul orașelor care ar putea găzdui evenimentul. În timp ce multe orașe dețin un stadion cu 70 000 de locuri, foarte puține au și o sală apropiată, potrivită pentru asemenea întâlniri. „Chiar și în Statele Unite avem un număr limitat de orașe care pot îndeplini această condiție”, a spus fratele Egwakhe. Pe lângă întâlnirile de lucru, Sesiunea Conferinței Generale este și o întâlnire spirituală mondială și presupune organizarea unei expoziții ce cuprinde diverse standuri misionare și de evanghelizare. În fiecare zi, mii de vizitatori pot vedea metode inovative de slujire și noi modalități de a face misiune, ajutând astfel la răspândirea posibilităților de evanghelizare.

3. Posibilitățile de cazare. Participanții au nevoie de hoteluri cu prețuri

accesibile în apropierea locului de desfășurare al sesiunii. Pentru că cele zece zile au o agendă încărcată, delegații și vizitatorii nu vor putea să piardă mult timp călătorind până la centrul de întâlniri.

4. Costurile de călătorie. „Zborurile spre Statele Unite sunt relativ mai ieftine pentru majoritatea delegaților decât călătoriile în altă parte a lumii”, a spus fratele Egwakhe. Europa ar putea fi o altă opțiune viabilă, dar nici aici nu este niciun oraș care să îndeplinească condiția numărul 2. De asemenea, membrii Comitetului de organizare a sesiunii se află în Statele Unite, ceea ce duce la economisirea costurilor de călătorie pentru un număr mare de participanți.

5. Personal vorbitor de limba engleză. Engleza este limba folosită în Biserica Adventistă mondială. De ace-

ea, personalul implicat în organizare trebuie să fie capabil să converseze cu participanții despre orice subiect posibil.

6. Problema vizelor. Potrivit raportului statistic al anului 2014, Biserica Adventistă este prezentă în 215 țări. Având o asemenea diversitate de grupuri care se adună împreună, este important ca întâlnirea să se desfășoare într-un loc accesibil pentru cât mai multe persoane. „Statele Unite sunt foarte deschise în acordarea de vize multor popoare din lume”, a spus fratele Egwakhe.

Pentru mai multe informații despre următoarea Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, vizitați site-ul 2015.gcsession.org.

Preluare din ANN/5 august 2014

Documentar despre istoria Institutului Teologic Adventist: 90 de ani în 120 de minute

Cu ocazia împlinirii a 90 de ani de la înființarea Institutului Teologic Adventist din România, a fost realizat un film documentar despre istoria acestei instituții. Evenimentele cele mai importante care au marcat istoria Institutului sunt prezentate în acest material care cuprinde o descriere a celor cinci locuri (Focșani, Dicosânmartin, Stupini, București-Labirint și Romulus) în care a funcționat școala bisericii, până s-a construit Campusul Universitar din Cernica.

De ce Institutul Teologic Adventist și-a început activitatea la Focșani? Ce a însemnat pentru Biserica Adventistă și educația adventistă din România școala de la Dicosânmartin (Târnăveni)? Cum s-a construit Institutul Biblic de la Stupini? De ce a fost confiscat de autoritățile comuniste și ce ne spun cei care au trudit ca această instituție să reintre în proprietatea bisericii? Ce dificultăți au avut de înfruntat profesorii și elevii Seminarului Teologic Adventist în timpul regimului comunist? Care au fost motivele ce au contat pentru

ca Cernica să fie ales locul de construcție al noului campus adventist?

Acestea sunt numai câteva dintre întrebările care își vor găsi răspunsul în intervențiile celor intervievați și în materialele prezentate în cadrul acestui documentar. Fotografii de arhivă și relatările mai multor persoane care au trăit evenimente semnificative din istoria Institutului sunt mărturii incontestabile ale dragostei lui Dumnezeu pentru lucrarea Bisericii Adventiste din România. Filmul documentar este o producție video a Institutului Teologic Adventist în colaborare cu SperanțaTV și poate fi comandat pe suport DVD la adresa de e-mail: secretariat@institutadventist.ro sau la numerele de telefon: 021 369 53 50 și 0744 68 51 23. De asemenea, poate fi vizionat la adresa de internet www.institutadventist.ro/ita90 pe site-ul Institutului Teologic Adventist.

Motivul principal pentru realizarea acestui proiect a fost evocarea anumitor momente din istoria Institutului Teologic Adventist pentru întărirea convin-



gerii că „nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât că vom uita, cumva, calea pe care ne-a condus Dumnezeu și învățăturile Lui din istoria noastră de până acum” (Ellen G. White, *Schițe din viață*, p. 196). Întotdeauna în experiența credinței, prezentul plin de provocări este ancorat între un trecut din care nu lipsesc certitudinile și un viitor plin de speranță, indiferent de dificultăți.

Emanuel A. Sălăgean, șef birou promovare Institutul Teologic Adventist.

Rugăciunea de mijlocire

Cum poate rugăciunea să fie un instrument misionar eficient

În bisericele adventiste din București s-a conturat o strategie misionară inspirată de micul ghid pentru evanghelizarea personală *E plăcut să fii plăcut*¹, scris de Peter J. Prime. În esență, totul se bazează pe puterea rugăciunii de mijlocire și pe valoarea influenței personale. Ca o încununare a eforturilor depuse, în Sabatul din 28 iunie 2014, la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, str. Labirint nr. 116, București, a avut loc „Sărbătoarea Rugăciunii de Mijlocire – Mă rog pentru tine”, ediția a doua. În cadrul unui serviciu divin special, s-au înălțat rugăciuni și imnuri de slavă la adresa lui Dumnezeu și s-au împărtășit experiențe și mărturii, ca rezultate directe ale rugăciunilor de mijlocire. Alături de cei prezenți a fost invitat și fratele Paolo Benini, directorul Departamentului Lucrare Personală, din cadrul diviziunii noastre. Cu această ocazie, Marius Necula, directorul aceleiași departament la nivelul Conferinței Muntenia, i-a adresat câteva întrebări în beneficiul cititorilor *Curierului Adventist*.

1. Vă rog să vă prezentați cititorilor noștri.

Sunt Paolo Benini și de la ultima Sesiune a Conferinței Generale de la Atlanta, lucrez la Diviziunea Inter-Europeană ca director al Departamentelor Școala de Șabat & Lucrare personală, Isprăvnicie și Misiunea Globală. Timp de 30 de ani am lucrat în cadrul Uniunii Italiene, slujind în diverse biserici și având responsabilități de conducere. Sunt căsătorit cu Angela și avem trei copii și o frumoasă nepoțică. Îmi place ceea ce fac și mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care mi-a dat-o să-I slujesc Lui și Împărăției. Eu cred că Isus va veni curând. Aș vrea să mulțumesc Conferinței Muntenia pentru privilegiul oferit de a fi parte din acest eveniment în care rugăciunea e parte din câștigarea de suflete.

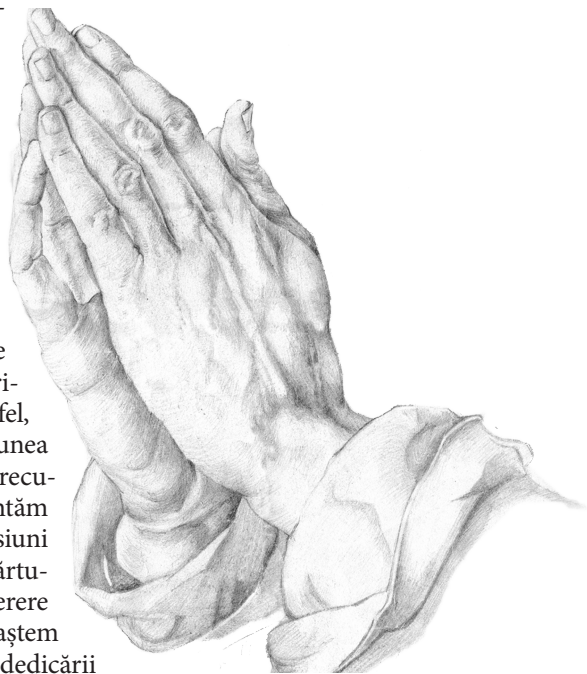
¹ Cei dornici de a intra în posesia broșurii *E plăcut să fii plăcut*, scrisă de Peter J. Prime, pot lua legătura cu pastorul local sau cu coordonatorul Departamentului Școala de Șabat și Lucrare Personală din cadrul conferințelor.

2. *Sunteți în București pentru a doua ediție a Sărbătorii Rugăciunii de Mijlocire, rezultatul unui program sugestiv intitulat „E plăcut să fii plăcut”. Spuneți-ne mai multe despre acest program.*

Am descoperit programul „E plăcut să fii plăcut” în 2006. E vorba de o broșură pregătită de Conferința Generală, care are drept scop să ofere fiecărui membru oportunitatea simplă de a-și mărturisi propria credință prin intermediul rugăciunii de mijlocire. De la prima lectură, am descoperit din ce în ce mai mult eficiența rugăciunii în câștigarea de suflete. Chiar dacă broșura nu pretinde să ofere o înțelegere profundă despre rugăciune, ea sugerează o metodă simplă și practică pentru misiune și câștigare de suflete: rugăciunea de mijlocire.

3. *Spuneți-ne mai multe despre rugăciune, ca instrument de câștigare a sufletelor.*

Nu este acum timpul de a vorbi în detaliu despre rugăciune. Fiecare creștin, dacă nu chiar fiecare ființă umană, cunoaște practica rugăciunii. Mai mult decât atât, putem afirma că uneori credincioșii necreștini (musulmani, budiști, hinduși etc.) practică rugăciunea mai mult decât creștinii. Dar noi știm că rugăciunea, așa cum este ea explicată în Biblie, are o însemnătate mai profundă decât oricare altă experiență. Astfel, noi putem defini rugăciunea ca un timp de laudă sau recunoștință. Noi experimentăm rugăciunea în dimensiuni multiple: ca un timp de mărturisire, de pocăință și de cerere de iertare. Noi mai cunoaștem rugăciunea ca un timp al dedicării





personale lui Dumnezeu sau ca mijlocire pentru familia noastră sau pentru nevoile altora, pentru situațiile dificile ori pentru sănătate. Numai că, de obicei, noi nu practicăm rugăciunea de mijlocire pentru câștigarea de suflete. Dar tocmai acest scop este foarte clar expus în Biblie. Aici este descrisă rugăciunea pentru mântuirea semenilor (vezi rugăciunea lui Pavel pentru mântuirea israeliților, Romani 1:10). Isus, ne invită să ne rugăm lui Dumnezeu pentru mai mulți lucrători (Matei 9:38). Noi suntem invitați să ne rugăm pentru orașe (Jeremia 29:7). În cele din urmă, ni se cere să ne rugăm pentru toți oamenii în vederea mântuirii acestora (1 Timotei 2:1-4). Din păcate, noi nu prea folosim rugăciunea în acest sens.

Ellen White scria: „Pentru ce nu simt credincioșii o grijă mai mare și mai zeloasă față de cei care sunt departe de Hristos? Pentru ce nu se adună laolaltă doi sau trei să se roage călduros lui Dumnezeu pentru salvarea unei anumite persoane și apoi a alteia? În comunitățile noastre să se formeze grupe pentru slujire. Diferiți credincioși să se unească și să lucreze ca pescari de oameni. Să se străduiască să adune suflete din stricăciunea lumii și să le aducă la curăția mântuitoare a iubirii lui Hristos. Formarea de grupe mici, ca bază a efortului creștin, mi-a fost prezentată de Cineva care nu poate greși. Dacă sunt mulți membri în comunitate, ei să fie organizați în grupe mici, pentru a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși.” (Mărturii, vol. 7, p. 21,22)

Așadar, avem multiple motive biblice pentru a ne ruga în vederea mântuirii semenilor:

a) Trebuie să ne rugăm pentru noi înșine, dar și alții să se roage pentru noi. În Epistola către efeseni, Pavel îi îndemna pe credincioși: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efeseni 6:18,19). O cerere asemănătoare putem găsi în Coloseni 4:3. Pavel simte nevoia unei profunde rugăciuni de mijlocire pentru înlesnirea propovăduirii Evangheliei. Eu cred că noi, poporul rămășiței, dar în același timp și al Laodiceei, avem nevoie de rugăciunea de mijlocire chiar mai mult decât a avut nevoie Pavel.

b) Rugăciunea pentru misiune își are locul ei, deoarece, când biserica se roagă, Dumnezeu acționează. Dumnezeu spune: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7). Atunci când Isus a curățit templul, a declarat același lucru (Luca 19:49). În Biblie avem exemplificări minunate ale modului în care Dumnezeu acționează pentru mântuirea oamenilor atunci când biserica se roagă. În Faptele apostolilor, capitolul 10, avem relatarea convertirii primului european: Corneliu și familia sa. El era un om al rugăciunii, se ruga lui Dumnezeu tot timpul și Dumnezeu i-a trimis un înger care l-a îndrumat să-l caute pe Petru. În același timp, la Iope, Petru se ruga (și el avea obiceiul să se roage de trei ori pe zi) și Dumnezeu l-a pregătit să-l accepte pe Corneliu și să-i predice și lui Evanghelia. Aceasta a fost calea pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a începe vestirea Evangheliei unuia dintre neamuri. Nu a fost o campanie evanghelistică, nu a fost un program sau alte instrumente, ci Dumnezeu a folosit doi oameni ai rugăciunii și le-a pus la cale întâlnirea. Eu cred că Europa de azi, cea mai concentrată zonă a lumii din punct de vedere demografic, are o nevoie similară de oameni ai rugăciunii pentru răspândirea mesajului Bibliei.

c) Noi trebuie să ne rugăm, deoarece Dumnezeu ne cere să ne rugăm pentru ceilalți. Scriindu-i lui Timotei, Pavel ne pune în fața unei incredibile provocări: „Vă îndemn dar înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la

cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:1-4). Aici e mai mult decât un sfat sau o rugămintă. Este expunerea voii lui Dumnezeu.

d) Avem nevoie să înțelegem importanța priorității rugăciunii pentru misiune, deoarece ea este singurul mijloc prin care noi putem cere puterea de a mărturisi Evanghelia. Oamenii pot fi atinși de rugăciunile noastre. Ei se bucură să știe că sunt persoane care se roagă pentru ei. Am întâlnit persoane de orice statut, de la cei mai săraci la cei aflați în poziții de conducere înalte. Toți au fost încântați să mă rog pentru ei.

Aceste patru puncte nu sunt detaliate, dar sunt suficiente pentru a ne face o idee despre ce spune Biblia referitor la rolul rugăciunii în contextul misiunii. Cu siguranță că am putea găsi și altele, dar pe acestea patru le găsesc suficiente.

4. Aveți și alte experiențe din cadrul diviziunii noastre care să illustreze puterea rugăciunii de mijlocire?

Cu siguranță, sunt multe. Ca exemplu, aș da biserica din Lyria, Spania, nu departe de Valencia. Membrii acestei biserici au început acum câțiva ani să acorde o atenție sporită rugăciunii. Rugăciunea pentru dezvoltarea bisericii, rugăciunea pentru împuternicirea membrilor în lucrarea de mărturisire și rugăciunea de mijlocire pentru prieteni și rude. După ceva timp, la biserică au început să vină vizitatori, membrii au început să se implice în acțiuni de slujire și de mărturisire. După șase ani, în care nu mai avusesse loc niciun botez, biserica a început să se dezvolte. Anul trecut (2013) au avut loc încă cinci botezuri.

Biserica din Brest (nord-vestul Franței) a început aceeași slujire prin rugăciune, dar destul de curând (acum aproximativ 6 luni). Cu puțin timp în urmă, am primit o scrisoare de la pastorul acestei biserici, care îmi mărturisea că atmosfera din biserică s-a schimbat în bine – vorbim de o dezvoltare în interior, cu o preocupare către slujirea în exterior.

În Madrid (Spania), în Lisabona (Portugalia), în Délémont (Elveția), Wolfsburg (Germania de Nord) sau Bergamo (Italia), pentru a enumera doar câteva, regăsim același tipar: bisericile încep să se dezvolte ca urmare a rugăciunii.

Avem experiențe cu persoane care au venit singure la biserică pentru că biserica, prin grupele mici de acțiune ale Școlii de Sabat, și-a luat timp să se roage pentru ele. Avem experiențele membrilor care au prins această viziune și și-au

folosit darul de a mijloci în rugăciune, deschizând astfel noi oportunități de mărturisire. Așa au fost puse bazele unor grupe de studiu biblic în grupele mici din cursul săptămânii.

5. Ce le-ați spune cititorilor noștri pentru a-i încuraja să înceapă în bisericile lor un astfel de program?

Noi nu putem explica rugăciunea după standardele raționale. Ba mai mult, rugăciunea nici nu este percepută ca fiind logică de unele persoane. Cu toate acestea, Biblia este limpede. Dați atenție pasajului în care Isus recomandă să ne rugăm „necurmat” (Luca 18:1-4). Pavel scria: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17), iar Faptele apostolilor ne informează că primii creștini erau uniți în rugăciune, iar, ca urmare, „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele apostolilor 2:47).

Urmați așadar îndrumările Bibliei. Alegeți să deveniți parte dintr-o grupă de rugăciune și acțiune. Putem face ca întâlnirile de vineri seara să includă un timp pentru rugăciunea de mijlocire. În Sabat dimineată n-ar trebui să neglijăm timpul special de rugăciune. Putem transforma biserica noastră într-o „casă de rugăciune”!

6. Ce le-ați spune pastorilor și celorlalți slujbași ai bisericii?

Vreau doar să vă împărtășesc puțin din experiența mea. Ca pastor, am început să le prezint viziunea mea conducătorilor bisericii, instructorilor Școlii de Sabat și întregii comunități. Noi avem nevoie de rugăciune ca de aer, atât ca indivizi, cât și ca grup. Noi avem nevoie de împuternicirea Duhului Sfânt prin rugăciunea de mijlocire, apoi slujirea noastră va fi schimbată. Din sud până în nord, de la Sicilia la Roma și de la Roma la Milano, în fiecare biserică în care am slujit am început cu rugăciunea, iar schimbarea cu privire la rugăciune a adus apoi o mulțime de alte schimbări. Ca lideri, noi ar trebui să fim primii în practicarea rugăciunii de mijlocire. Nouă ni se cere să alimentăm focul. Dacă în biserică ar trebui să se schimbe ceva, acea schimbare trebuie să înceapă cu noi, cei care am fost însărcinați cu responsabilități de conducere.

7. Care este îndemnul final?

Încercați! Fiți perseverenți! Urmați modelul lui Isus!

Experiențe

1. Pe lista de așteptare a lui Dumnezeu

M-am născut în România în iarna anului 1973, din mamă româncă și tată nigerian, pe care nu l-am cunoscut. Am descoperit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la sfârșitul anului 2006, printr-o familie adventistă care a stăruit în rugăciuni fierbinți ca eu să mă întorc la Dumnezeu. Am primit botezul în ianuarie 2009 și am înțeles puterea uimitoare a rugăciunii în viața omului.

În anul 2009, nici nu se putea deschide o discuție cu soțul meu despre Dumnezeu, fiind botezat creștin ortodox, dar cu înclinații ateiste.

Nemaivând argumente, L-am rugat pe Dumnezeu să facă după voia Sa, să-l scoată cumva din întuneric. Astfel, în 2010, soțul meu a acceptat să înceapă cursurile de doi ani de citire a Bibliei la Institutul So-la Scriptura. A fost un pas imens, convinsă fiind că Biblia va aduce lumină și schimbare, că Dumnezeu îl caută, dar trebuie să am răbdare.

După ce a finalizat cursurile biblice, simțindu-se deja o schimbare, L-am rugat pe Domnul să facă o minune ca soțul meu să vină și la biserică. Și minunea s-a întâmplat în anul 2012, când a pășit pentru prima oară într-o biserică adventistă.

Totuși nu era de ajuns, așa că am stăruit cu lacrimi la Domnul ca soțul meu să accepte o relație cu El, să-L recunoască că Mântuitor personal. Îmi pierdusem oarecum speranța, întrucât susținea că e suficient să fii o persoană morală și echilibrată. L-am rugat pe Domnul să-și arate măreția și să-i arate cine este El, și incredibilul s-a întâmplat. Într-o dimineață s-a trezit tulburat de un vis, un vis mareț în care Domnul și-a arătat slava.

În aprilie 2013, când nu mai așteptam nimic, doar Îl rugam pe Domnul să facă după voia Sa, soțul meu a venit și mi-a spus să luăm legătura cu pastorul, deoarece ar dori să facă legământ cu Dumnezeu prin botez.

Deși a durat mai bine de trei ani până când soțul meu a acceptat să-L recunoască pe Isus ca Domn și Mântuitor, nu pot decât să afirm cu tărie că, atunci când ești pe lista de așteptare a lui Dumnezeu, ești pe mâini sigure. El întotdeauna va duce la bun sfârșit ceea ce a început în noi.

Actualmente, Dana Dobre împreună cu soțul ei sunt membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Belu, București. Experiența a fost relatată în cadrul Sărbătorii Rugăciunii de Mijlocire, București, 28 iunie 2014.

2. Rugăciuni pentru cei dragi

Am căutat ani de zile un Dumnezeu care pedepsește (așa știam eu), dar am descoperit, în Sfânta Scriptură și perseverând în rugăciune, un Dumnezeu care Își iubește creația, care Se implică atunci când, cu smerenie și cu credință, Îi spui în taina câmării tale îngrijorările, problemele și Îi ceri ajutorul, recunoscându-I autoritatea de Domn, iubirea și grija de Tată. Iubirea Tatălui este necondiționată, dar mântuirea depinde de acceptarea Sa în inima mea.

Credința mea o leg de iubirea profundă care mă înalță la El când sunt în rugăciune. Această relație specială prin rugăciune personală, dar și prin grupele mici de rugăciune la care iau parte, a dus la experiențe în viața mea.

Două dintre cele mai recente experiențe sunt despre două persoane apropiate din viața mea, care, fiecare din motive personale, au pus pe un plan îndepărtat Scriptura până într-o zi, când Dumnezeu, care lucrează, a răspuns rugăciunilor care zidesc suflète. După ani de mijlocire în rugăciune pentru o persoană foarte dragă mie, Duhul lui Dumnezeu a determinat-o să înceapă să citească Biblia, ca urmare a unor frământări. Într-o seară de odihnă, într-un loc departe de casă, la un popas, unui alt suflet mult iubit Domnul i-a scos în cale Cartea Sa, așezată acolo de un necunoscut. Domnul mi-a ascultat rugăciunea și le-a pus în mâini Cartea Sfântă persoanelor pentru care mă rugam.

Marcela Nițescu este o proaspătă membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Tei, București. Experiența a fost relatată în cadrul Sărbătorii Rugăciunii de Mijlocire, București, 28 iunie 2014.





3. Rugăciune și prietenie

Convertirea unei persoane este opera incontestabilă a Duhului Sfânt. Instrumentele vizibile de care Se folosește pentru realizarea acestui obiectiv sunt diferite, și totuși aceleași. Modul în care Duhul Sfânt operează schimbarea de atitudine în viața oamenilor este bazat pe aceleași principii veșnice și universal valabile. Într-o societate secularizată, adevărul este relativizat, dar atunci când relațiile interumane sunt îmbibate de prezența lui Dumnezeu, adevărul Scripturii devine relevant și captivează atenția spre o experimentare a principiilor salvatoare. „Metoda clasică” de împrietenire și transmitere a mesajului



Evangeliei rămâne totuși cea mai eficientă în orice context social și în orice perioadă istorică.

Deși în Biserica Bethel (Ploiești) nu s-au organizat campanii de evanghelizare publică, nici nu s-au investit resurse financiare în programe de promovare, totuși rezultatele au depășit așteptările omenești. Vizitele la domiciliu și grupele de întâlnire, mai mici sau mai mari, în biserică sau în case particulare, reprezintă elementele vizibile dincolo de puterea nevăzută a lui Dumnezeu, care au determinat organizarea celor cinci evenimente de botez la care 22 de candidați au încheiat legământ cu Dumnezeu pe parcursul unui an.

De remarcat faptul că majoritatea persoanelor botezate au mărturisit că apropierea de Dumnezeu se datorează relațiilor de prietenie dezvoltate cu diferite persoane din biserică. Credem că aici se ascunde un mare principiu ce trebuie redescoperit și aplicat la scară largă, pentru ca biserica să atingă potențialul maxim de dezvoltare într-un timp relativ scurt și cu investiții umane și financiare reduse.

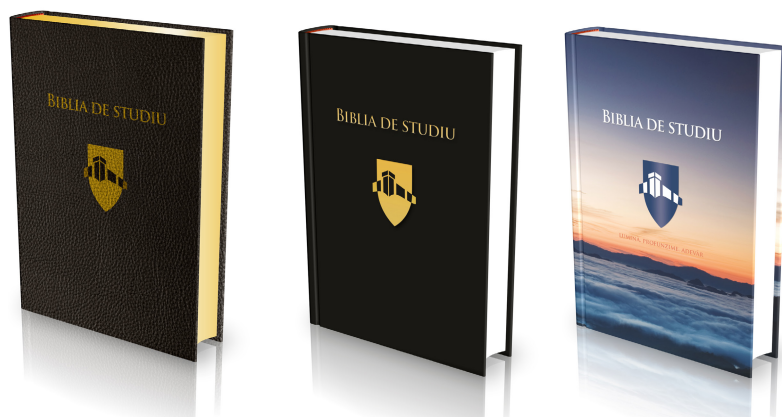
Toată recunoștința și lauda se cuvin Celui care a plătit pentru împăcarea noastră cu Tatăl. A Lui să fie toată slava!

*Experiență relatată pentru **Curierul Adventist** de pastorul Ionel Preda, district Bethel-Ploiești.*



Marius Necula,
directorul Dep. SS/LL,
Conferința Muntenia.

Biblia de studiu



Biblia de studiu Andrews

*a fost pregătită cu mintea unui teolog,
cu inima unui pastor și cu pasiunea
unui evanghelist. (Mark Finley)*

*O echipă de teologi adventiști de frunte
a pregătit un instrument superb pentru
toți cei care vor să cerceteze Biblia pen-
tru timpul de față. (Raoul Dederen)*

Cu bucurie în suflet, vă invităm în casă! În „Casa Bibliei”. Am deschis porțile și vă punem pe masă Sfânta Scriptură. Aici, Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat, crezut și promovat cu toată inima. „Luați, mâncați...”, spune din nou Isus Hristos, Cel care ne-a învățat că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 26:26; 4:4).

Biblia de studiu este un produs editorial bazat pe *Biblia de studiu Andrews* (Andrews Study Bible), publicată în anul 2010 de editura prestigioasei Universități Andrews, din SUA. Într-un cuprins de 1968 de pagini, veți regăsi, în primul rând, Biblia – Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă originalul se baza pe textul versiunii New King James, în limba română am ales versiunea D. Cornilescu. În această *Biblie de studiu*, fiecare carte din Scriptură, de la Geneza la Apocalipsa, beneficiază de o introducere care contextualizează obiectiv conținutul cărții. Subsolvul paginilor adună un număr impresionant de peste 12 000 de note explicative, iar lista materialelor auxiliare este completată de hărți biblice, tabele, scheme și ilustrații, articole, trimiteri (referințe biblice), plan de citire a Bibliei într-un an și o concordanță. Instrumentarul de studiu este așadar unul bogat.

Știută de la bun început și asumată ca atare, cea mai mare provocare pentru echipa editorială românească a fost adaptarea notelor explicative la realitățile textuale și religioase culturale din țara noastră. Contextul majoritar ortodox românesc în care apare *Biblia de studiu* diferă semnificativ de cel majoritar protestant pentru care a fost produsă *Biblia de studiu Andrews*. Ediția în limba română reprezintă eforturile unei echipe

editoriale care nu doar a tradus, ci a și tălmăcit (explicat, lămurit, deslușit). Vorbim de bărbați și femei, oameni de litere și teologi, profesori și administratori, care au studiat și au verificat, s-au luptat cu textul și cu semnificațiile acestuia, cu ceea ce era scris (și cu ceea ce a rămas nespus!), având dorința ca rezultatul muncii să fie convingător pentru cititori.

Deși în România circulă și alte Biblii de studiu (Biblia cu explicații, Biblia internațională de studiu inductiv, Biblia de studiu pentru o viață deplină etc.), cu materiale realizate în anii '90, credem că această *Biblie de studiu* mai recentă și, astfel, mai relevantă pentru publicul românesc contemporan va însemna un pas înainte în cercetarea Cuvântului. Dincolo de elementul de noutate, pe nișa de Biblii de studiu din România, ea vine ca o primă contribuție adventistă la edificarea credinței cititorului român, indiferent de confesiune. Întărim și pentru ediția în limba română aprecierea editorului executiv: *Biblia de studiu* are credibilitate academică, este teologic corectă și convingătoare în ce privește utilitatea practică.

Ne dorim ca în urma acestui studiu, a călătoriei pe paginile Scripturii alături de Acela care este Cuvântul, să putem da cu toții aceeași mărturie sinceră despre Isus Hristos pe care au dat-o cei doi ucenici aflați pe drumul dintre Ierusalim și Emaus: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24:32). Iar această deschidere a Scripturilor să aibă rodul binecuvântat al deschiderii ochilor, al cunoașterii Mântuitorului. Pentru că acolo, în casă, la frângerea pâinii, „li s-au deschis ochii și L-au cunoscut” (Luca 24:31). ■



*Christian Sălcianu
este șef birou redacție
la Editura Viață și
Sănătate.*



Comunitatea Roman

istoria Bisericii Adventiste din Roman își are rădăcinile în anul 1912, când un tânăr, Moraru Grigore din localitatea Bâra, a adus cu el acasă, din armată, o credință nouă, ciudată după unii, pe care o aflase de la Ioșca, un camarad potcovar din București. Credința s-a înfiripat în inima Elenei, sora lui de 14 ani care, după plecarea fratelui ei pe front, a ținut Sabatul timp de un an fără să meargă la vreo biserică. În toamna anului 1915, Grigore a ajutat-o să meargă la București, unde a fost botezată de pastorul Ștefan Demetrescu, pe 5 septembrie. În anul 1921, Elena s-a căsătorit cu Cozma V. Dumitru, zis Tache, care primește credința la Iași, în armată, de la Bocancea Gavril. Împreună cu cumnatul său, Neagu Vasile, au fost botezați în anul 1920 la Iași, tot de Ștefan Demetrescu. În anul 1923, Cozma Tache și Neagu Vasile închiriază o casă în Roman, pentru serviciile divine. Neagu Vasile îi câștigase pe fratele său, Ion, și pe sora lui, Anica, împreună cu soțul ei, Dan, care au fost botezați în 1922 la Bacău, de către fratele Ștefan Demetrescu.

În 1925, Grupa Roman aparținea Bisericii din Bacău și avea 15 membri și un prieten, iar ca pastor pe Alexe Neculai (tatăl pastorului

Alexe Constantin). După ce s-au adunat, pe rând, în 11 case diferite, în 1952 cumpără un imobil pe Bulevardul Republicii 34, unde funcționează până în prezent, loc ce a trecut prin multe schimbări și renovări. După anul 1989, din biserica Roman s-au desprins comunitățile: Miron Costin, Oniceni, Pașcani și Horia.

Biserica din Roman are în prezent 193 de membri, majoritatea fiind din Municipiul Roman, iar 62 provin din 18 localități vecine. Biserica Roman este cunoscută prin multe proiecte care s-au desfășurat și care continuă: Expoziția de sănătate, Clubul de sănătate, nivelul I și urmează și nivelul II, Orașelul copiilor, anul acesta fiind a VII-a ediție, Școala biblică de vacanță, iar în media, prin emisiuni realizate la televiziunile locale: CNS Roman și RomTV Roman. Ne dorim să fim implicați în proiecte sociale și educative, interesați de nevoile oamenilor, având printre membri medici, asistenți medicali, dar și cadre didactice. În cadrul Bisericii Roman, funcționează și o grădiniță cu program prelungit, având copii în majoritate din afara bisericii.

Eugen Profir, pastor.



Macedonia

Republica Macedonia este o țară din Peninsula Balcanică, renumită pentru lanțurile muntoase ce depășesc frecvent 2 000 de metri și pentru cele peste 50 de lacuri naturale și artificiale. Are un teritoriu de aproximativ 25 700 km² și o populație cu puțin peste două milioane de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt creștini ortodocși (64%), musulmanii (33%) fiind reprezentați în special de minoritățile turcă, albaneză sau romanes (țigani). Există și o comunitate protestantă, destul de mică la număr, din care a făcut parte inclusiv fostul președinte al țării, Boris Trajkovski (metodist).

Mesajul adventist a fost predicat pentru prima dată la Skopje, în anul 1880, de cunoscutul pionier adventist Andreas Seefried, venit aici pentru a vinde Biblii, deși țara era ocupată de turci. La scurt timp, misionarul a fost închis, însă va reuși să boteze în închisoare primul convertit – un condamnat albanez de 82 de ani. Misionarul a fost eliberat după două luni de detenție și, ca urmare a activității lui, pașa acelei regiuni, ca-

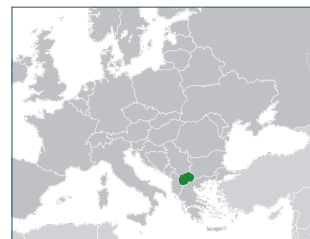
re era musulman, va deveni creștin adventist de ziua a șaptea.

Activitatea medicală a fost începută de dr. Garabet Jeram, care sosise din America pentru a lucra ca medic al trupelor turcești și ofițer, tot în 1880. După ieșirea din armată, el a deschis un cabinet medical la Radoviș și, în scurt timp, va organiza aici prima biserică adventistă din zonă.

După ultimul raport statistic, în Macedonia sunt 553 de membri, organizați în 15 biserici și 8 grupe. Teritoriul aparține Diviziunii Trans-Europene, care a decis ca o parte din cei peste un milion de dolari strânși la colecta din Sabatul 13 din primul trimestru al acestui an să fie folosiți pentru a deschide noi centre misionare aici.

Grupele mici organizate extensiv în ultimii ani și acțiunile de promovare a programelor adventiste prin media au oferit multor oameni ocazia să cunoască vestea bună a revenirii Domnului Isus.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.



Noua față a papalității

Trebuie să schimbăm interpretarea la Apocalipsa 13?

Articol preluat
din revista
Adventist Review,
24 iulie 2014.

Mulți adventiști sunt uimiți în aceste zile când văd un papă care nu corespunde imaginii lor despre antihrist. Papa Francisc este foarte plăcut și deschis. Pare umil și modest, respinge fastul și spectaculosul, folosește o mașină simplă, nu una de lux, împarte bani săracilor și pune întrebări despre puterea Bisericii Catolice și chiar despre propria funcție. „Efectul Francisc” (așa cum l-a denumit ziarul german *Augsburger Allgemeine*) nu este resimțit numai la Vatican, ci chiar în întreaga Biserică Catolică. S-a pocăit cumva „fiara”?

De fapt, această aparentă schimbare a început cu vreo 50 de ani în urmă, însă acum, cu papa Francisc, aceasta atinge un nou vârf. Schimbarea a fost inițiată în cadrul Conciliului Vatican II (1962-1965). De atunci, papalitatea s-a înfățișat pe sine în termeni mult mai blânzi decât o descriese Ellen White în *Tragedia veacurilor*. Dacă papa Grigore al XVI-lea, în secolul XIX, descria libertatea de conștiință ca „nebulă” și „eroare periculoasă”, papa Ioan al XXIII-lea declara, în 1963, că libertatea religioasă este un drept de bază al umanității. Hans Heinz, un expert în catolicism, spunea în ultima sa carte: „Dintre succesorii săi, în mod special Ioan Paul al II-lea (1978-2005) nu a ratat nicio ocazie ca să se prezinte pe sine ca un susținător al libertății religioase și de conștiință.”¹

Susținător al conștiinței?

Papa este un susținător al libertății de conștiință, pe lângă faptul că este modest și umil? În acest caz, nu pare evident că interpretarea noastră la Apocalipsa 13 nu se mai potrivește deloc? se pot întreba unii. Nu cumva imaginea noastră negativă despre papalitate este influențată de istoria Evului Mediu? Poate că această imagine aparține secolului al XIX-lea, când America era împotrivă papalității? A fost această imagine „un adevăr prezent” numai pentru atunci sau și pentru astăzi? Ellen White și pionierii adventiști puteau doar foarte vag să își închipuie cât de transformat va fi catolicismul după Conciliul Vatican II.

Dacă vrem să ne revizuiem poziția plecând de la acest punct, va trebui să renunțăm la întreaga noastră interpretare asupra evenimentelor finale. Poate fi ecumenismul coordonat de Biserica Catolică, o idee nu atât de rea? Dar cum rămâne cu inspirația lui Ellen White? Unii adventiști au tras deja anumite concluzii. Au ei dreptate?

Profeție sau futurologie?

În primul rând, trebuie să clarificăm că profeția nu este futurologie. Futurologia extrapolează caracteristicile generale ale trecutului și le aplică viitorului. Prin acest procedeu, se creează un tablou a ceea ce este probabil să aibă loc în viitor. Dacă știm, de exemplu, că populația lumii a crescut în ultimii cinci ani cu o jumătate de miliard de oameni, putem presupune că, în 2019, aproximativ 7,6 miliarde de oameni vor locui pe planeta Pământ, luând în calcul anumite factori.

Profeția, prin natura ei, este cu totul altceva. Dumnezeu nu ghicește viitorul. El îl cunoaște. El este dincolo de spațiu și timp. Pentru El, trecutul, prezentul și viitorul au loc în același timp. El nu calculează și nu bănuiește ce se va întâmpla. El știe. Aceasta include și surprizele de care niciun futurolog nu și-ar fi dat seama niciodată. Putem înțelege acest lucru din istorie.

De exemplu, care futurolog a prevăzut căderea Uniunii Sovietice sau atacul de la 11 septembrie 2001? Niciunul. Cu toate acestea, ambele evenimente au avut anumite consecințe care au schimbat lumea noastră. Dispariția Uniunii So-



vietice a lăsat o singură superputere globală, adică Statele Unite ale Americii, așa cum era prezentat în interpretarea adventistă la Apocalipsa 13.

Atacul de la 11 septembrie 2001 și războiul care a urmat a întărit rolul Serviciilor secrete din întreaga lume. Acest lucru a făcut ca alte țări să își dorească să li se ofere Serviciilor secrete americane un rol de coordonator în această bătălie. Acest atac este responsabil pentru mania culegerii de date personale și justificarea acestuia de către Agenția Națională de Securitate Americană. Prin evenimentul din 11 septembrie, s-a făcut un pas semnificativ spre un control mondial și centralizat al oamenilor, așa cum Apocalipsa 13 prevestește.

Ce urmează să se întâmple pe drumul împlinirii profeției? Nici măcar futurologii nu știu. Dar Dumnezeu știe. Și, până acum, El a avut întotdeauna dreptate.

Se potrivește?

Această nouă și plăcută față a papalității nu se potrivește oare exact profeției biblice? „Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară” (Apocalipsa 13:3). Acest text vorbește nu doar despre o întărire a puterii politice, ci și despre o creștere a admirației și a respectului. Papa Francisc împlinește tocmai acest punct. „Și toți locuitorii pământului i se vor închina” (v. 8).

Textul vorbește despre o adorare și o închinare de proporții universale. Omul modern, cu concepțiile sale despre libertate, nu ar accepta porunci și interdicții papale. Dar o imagine a umilinței, a modestiei și a dăruirii este mult mai acceptată. Tocmai aceasta trăim noi acum. Potrivit CNN, papa Francisc este cea mai discutată persoană pe internet în întreaga lume. Chiar și printre atei, el se bucură de o popularitate crescândă. Iar revista *Time* l-a desemnat „Omul anului 2013”.

Nimeni nu trebuie să se îndoiască de sinceritatea lui. Profeția vorbește despre papalitate, nu despre un anume papă. Știm că papa are în spate un mare strateg. Pe de o parte, nu știm cât timp va deține Francisc funcția de papă. Poate că sarcina lui este doar să ajute papalitatea să dobândească o nouă popularitate, în sensul de „Pontifex”, de constructor-de-punți pentru succesorul său.

Pe de altă parte, trebuie să facem distincție între ceea ce vedem cu ochii noștri și ceea ce nu putem vedea. Futurologii – ca toți cei care nu cred în preștiința divină – optează pentru ceea ce se vede. Și ce altceva ar fi de făcut? Dar noi, credincioșii, avem de ales: Credem că papalitatea s-a schimbat și că interpretarea noastră profetică

a fost greșită sau vom crede că Dumnezeu, în final, are dreptate și că, prin solul său, Ellen White, ne-a oferit o perspectivă demnă de încredere, în spatele cortinei și în viitor? Fără să se refere direct la o anumită persoană, Ellen White a scris cu privire la niște amăgitori puternici: „Legați prin jurământ pentru o sărăcie și umilință continuă, ei aveau scopul de a câștiga bogăție și putere, ca să fie devotați înăbușirii protestantismului și restabilirii supremației papale. Ca membri ai ordinului lor, aveau un aparent veșmânt de sfințenie, vizitând închisori și spitale, ajutându-i pe bolnavi și pe săraci, mărturisind că au renunțat la lume și purtând numele sfânt al lui Isus, care a venit să facă binele. Însă, sub această înfățișare exterioară fără reproș, se ascundeau adesea planurile cele mai josnice și criminale. Un principiu fundamental al ordinului era acela că scopul scuză mijloacele. Și, în virtutea acestui principiu, minciunile, furturile, jurămintele false, asasinatele erau nu numai scuzate, dar erau și recomandate atunci când slujeau interesele bisericii... Oriunde ajungeau, se producea o reînviare a papalității.”²

Când argentinianul Jorge Mario Bergoglio a fost ales ca papă, unul dintre primele lui gesturi oficiale a fost să se roage Mariei. Nu, papa nu s-a convertit. Și toate semnele arată că interpretarea adventistă la Apocalipsa 13 este cea adevărată.

Pentru o lume care, sub influența relativismului, a întors spatele adevărului biblic și credinței mântuitoare, comportamentul social și actele de umilință sunt totul. Iar papa Francisc este maestru în aceste chestiuni. Totuși să nu uităm că Biserica Catolică continuă să susțină erezii evidente. Aici includem schimbarea Celor Zece Porunci, închinarea la Fecioara Maria, doctrina nemuririi sufletului, purgatoriul, chinurile veșnice în iad, precum și faptul că accesul direct la Hristos, ca Mântuitor, este oprit prin mijlocirea preotească și ritualul spovedaniei. Babilonul tot decăzut este.

Când argentinianul Jorge Mario Bergoglio a fost ales ca papă, unul dintre primele lui gesturi oficiale a fost să se roage Mariei. Nu, papa nu s-a convertit. Și toate semnele arată că interpretarea adventistă la Apocalipsa 13 este cea adevărată. Iar papa Francisc – cu toată simpatia legitimă de care se bucură – a făcut ca această interpretare să fie chiar și mai credibilă. ■

¹ Hans Heinz, *Glaube, Macht, und Hybris: Die Katholische Kirche in Geschichte und Prophe- tie*, Mundelsheim, Germania: Basista Media, 2013), p. 28.

² Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 234, în orig.



Gerhard Padderatz, om de afaceri, autor, editor, președintele ASI Germania.

Vocea umană

Un dar prețios de la Dumnezeu

Capacitatea de a vorbi și de a cânta este un dar special pe care ni l-a dat Dumnezeu. Cu siguranță că nu este alt dar de o importanță mai mare, deoarece, prin glasurile noastre, Îi adresăm rugăciuni și laude lui Dumnezeu.

„Înalță-ți glasul cu putere...; înalță-ți glasul, nu te teme” (Isaia 40:9). Aceasta este prima noastră datorie când ne dăm seama cât de minunat suntem creați. Este un dar pe care ni-l dezvoltăm încă din copilărie și care ne ajută să comunicăm cu semenii noștri de-a lungul vieții.

Cu ocazia unor adunări publice, avem posibilitatea să auzim mai multe limbi amestecându-se împreună. Dar, indiferent de dialect, fiecare persoană folosește un extraordinar organ de emiteră a sunetelor care este mult mai complex decât orice instrument muzical.

S-au făcut multe cercetări și studii pentru a înțelege vocea umană, iar oamenii de știință au încercat în zadar să o reproducă prin intermediul instrumentelor. Pentru a produce un sunet asemănător celui omenesc, este nevoie de multe țevi de diferite lungimi și grosimi. Sunete vocale care să se apropie cumva de glasul omenesc pot fi reproduse electronic, dar cuvinte care să fie inteligibile nu pot fi produse simultan.

Vocea umană obișnuită poate produce o gamă de cel puțin două octave de sunete (interpreții de muzică pot emite mai multe sunete), folosind doar două prelungiri ale mușchiului și ligamentului, numite „corzi vocale”. Pentru a reda o singură notă muzicală, corzile vocale efectuează un număr precis de vibrații pe secundă – vibrații care sunt controlate de creier. Ne gândim la o notă și corzile vocale percută imediat.

Este uimitor cum, pentru a cânta nota Si, corzile vocale ale unei soprane trebuie să vibreze (să se închidă și să se deschidă) de 1 200 de ori pe secundă sau de 72 000 de ori pe minut.

Pe de altă parte, corzile vocale ale unui bas trebuie să vibreze de doar 40 de ori pe secundă, ca să ia nota cea mai de jos. Prea multe vibrații ar însemna un sunet ascuțit, iar prea puține vibrații ar fi un sunet inexpressiv. Într-adevăr, suntem

dotați cu un instrument de producere a sunetelor cu totul uimitor.

Făcut în chip minunat și cu înțelepciune

Atunci când a creat vocea omului, Dumnezeu a luat în considerare toate legile acusticii. De exemplu, cutia craniană este prevăzută cu sinusuri, care nu sunt altceva decât un fel de amplificatoare cu care am fost dotați. În mod surprinzător, am întâlnit un medic care spunea că nu avem nevoie de aceste „găuri” din moment ce devin foarte supărătoare atunci când se umplu cu mucus.

Însă Creatorul nostru nu greșește niciodată. În afară de lungimea și grosimea corzilor vocale, cavitățile sinusale determină într-o mare măsură calitatea vocii unui cântăreț. Mai mult, corzile vocale scurte și subțiri produc sunete înalte, iar corzile lungi și groase scot sunete joase. Cavitățile sinusale au și ele mărimi diferite. Unii oameni au sinusuri foarte mari, pe când la alții acestea sunt aproape inexistente.

Chiar și grosimea oaselor feței este foarte importantă. Cei mai mulți cântăreți au cerul gurii înalt, limba mare și groasă și gura mare, largă. De observat este și constituția fizică a interpreților. Cei mai scunzi este foarte probabil să aibă corzi vocale mai scurte, făcându-i capabili să cânte note înalte; persoanele înalte au corzi vocale mai lungi, putând astfel să cânte note joase.

Dumnezeu iubește diversitatea, de aceea El a creat oamenii cu posibilități infinite de a reproduce sunete. Nu este de mirare că un cor poate interpreta cea mai cerească muzică.

Complexitate uimitoare

În afară de cântat, vocile noastre sunt capabile de cele mai complexe variații în vorbire. Pentru a controla sunetele în timpul vorbirii, 72 de seturi de mușchi lucrează simultan. Pentru a vorbi timp de un minut, limba, fâlcile și buzele efectuează 300 de mișcări separate.

În același timp, corzile vocale vibrează, iar mușchii respiratori reglează cantitatea de aer ne-

cesară. Și dacă asta nu este suficient de complex, gândiți-vă la multele inflexiuni pe care glasul nostru este capabil să le efectueze și care ajung până la 500 de sunete audibile. Omul poate să schimbe tonalitatea de la foarte tare la foarte încet. Cântăreții experimentați pot ține o notă mult timp, în timp ce licitatorul poate vorbi foarte repede. Vorbirea poate fi clară sau îngânată, limpede sau înăbușită, în funcție de toți acești factori. Dacă punem la socoteală și diferitele variații care pot fi găsite în limbile lumii, nu putem decât să rămânem muți de uimire.

Mecanismele gândirii

Care sunt mecanismele din creierul nostru care ne fac în stare să producem sunete inteligibile? Niciun animal nu a putut fi învățat vreodată să poarte o conversație inteligentă. Niște cimpanzei au fost luați în casă de psihologi și au primit aceeași îngrijire ca și copiii mici, totuși, după un număr de ani, vocabularul lor era limitat la patru sunete. Este adevărat că anumite păsări, precum papagalii, pot învăța să imite cuvinte, fraze și chiar scurte fragmente muzicale, dar ele nu își dau seama ce spun și nici nu sunt în stare să poarte o conversație.

Să ne folosim glasurile pentru răspândirea Evangheliei

Cunoașterea trăsăturilor fizice ale vocii umane și modul ei de funcționare ar trebui să ne determine mai mult să ne folosim vocile pentru răspândirea Evangheliei. Prin inspirație, pastorii, profesorii și muzicienii au fost instruiți cum să își antreneze vocile. Respirația corectă, folosirea plămânilor, a mușchilor abdominali și claritatea vorbirii sunt abordate în multe scrieri ale lui Ellen White. Ea a vorbit și despre îmbolnăvirea organelor vocale atunci când sunt folosite inadecvat.¹

O corectă educare a vocii are multe implicații privind sănătatea. „Cultivarea vocii are un loc important în educația fizică, întrucât are ca efecte întărirea și dezvoltarea capacității pulmonare și înlăturarea, în acest fel, a pericolului de îmbolnăvire.”²

Ellen White mai scrie că „vocea umană este un dar prețios de la Dumnezeu; este un instrument care ne-a fost dat pentru a face bine, iar Domnul dorește să îi păstrăm timbrul și claritatea.”³

Vorbind despre pastori, ea îi îndeamnă să vorbească întotdeauna cu reverență; îi mostra



pe cei care provocau dizgrație ascultătorilor: „ridicându-și vocile în tonuri foarte înalte și tipând în timp ce rostesc adevărul. [...] Dar, dacă vocea este reglată corect, dacă este solemnă, va produce o impresie mult mai bună în ascultători. Acesta a fost tonul pe care Îl folosea Hristos când îi învăța pe ucenici. [...] Tonul vocii are o importanță foarte mare în atingerea inimilor ascultătorilor.”⁴

Trebuie să ne amintim faptul că abilitatea de a vorbi și de a cânta este, într-adevăr, darul prețios al lui Dumnezeu. Să îl apreciem și să îl folosim, astfel încât să aducă onoare și slavă Celui care ni l-a dăruit. Dacă nu am fi avut acest dar al vorbirii, am fi trăit într-o lume și într-o societate tăcută și posacă. Acest dar va deveni mult mai prețios și mai necesar în Împărăția cerurilor. Acolo vom vorbi „limba Canaanului” și vom cânta împreună cu corul îngeresc. Deci să trăim și să practicăm acum ceea ce credem că vom face pe Noul Pământ. ■

*Acest articol a fost preluat din revista **Adventist World**, august 2014.*

¹ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, ediția din limba engleză (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 2, p. 616.

² Ellen G. White, *Educație*, ediția din limba engleză (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1903), p. 199.

³ Ellen G. White, *Evanghelizare*, ediția din limba engleză (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946), pp. 667, 668.

⁴ E. G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, ediția din limba engleză, p. 615.

Wilhelmina Dunbar este pensionară. Timp de 30 de ani a fost profesoară de muzică și dirijoare a corului Colegiului Helderberg din Africa de Sud. Ea deține un master în muzică obținut la Universitatea Andrews și o licență în muzică la Școala Regală din Londra.

Centenarul *Curierului Adventist* – prilej de sărbătoare și consacrare



Râmnicu Vâlcea

În Biserica Adventistă Râmnicu Vâlcea 1, Sabatul din 7 iunie a fost dedicat Centenarului *Curierului Adventist*, revista oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. La predica din Sabat de dimineață, fratele Leonard Constantinescu a evocat cele mai importante momente din istoria revistei. Au fost expuse în prezentare atât episoadele grele prin care a trecut biserica în perioada comunismului, cât și perioada frumoasă de după 1989. Revista *Curierul Adventist* a fost un reper sigur al bisericii noastre, având un rol special de informare a membrilor și consolidare a convingerilor creștine.

În această zi specială, 100 de numere ale revistei au fost expuse în fața bisericii, lângă amvonul comunității, amintindu-ne că această publicație a transmis de-a lungul timpului, prin harul Domnului, principiile sfinte ca pietre de hotar.

În programul din Sabat de după-amiază, s-a prezentat un material video, special pregătit de redacția *Curierului* pentru acest eveniment, care a completat mesajul Sabatului.

Această zi dedicată *Curierului* a fost un prilej potrivit pentru a ne revigora și îmbogăți convingerile adventiste și, nu în ultimul rând, de a ne reînnoi atașamentul față de valorile creștine prezentate în revista *Curierul Adventist*.

Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru modul în care a călăuzit această revistă în cei 100 de ani și dorim ca binecuvântarea Sa să împlinească nevoile redacției în continuare.

Gabriel Brânzan, conducător de comunitate.

Districtul Câmpulung Muscel

Pe data de 7 iunie a.c., în districtul Câmpulung Muscel a avut loc un program special, dedicat Centenarului revistei *Curierul Adventist*.

Programul a debutat vineri seara cu un serviciu divin de părtășie și experiențe legate de influența pe care a avut-o *Curierul* în viața de credință a membrilor și în dezvoltarea bisericii. Cu această ocazie, fratele Ion Nicolae, vizitator din comunitatea Codlea, a povestit că, în copilărie, părinții lui colecționau revista *Curierul Misionar*. Atunci când tatăl a plecat pe front, mama și frații mai mari au continuat să primească și să citească revista. Motoul de atunci al revistei era: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, ale celor ce binevestesc cele bune!” În mintea copilului de atunci s-a creat o legătură între știrile care veneau de pe front și veștile bune promise de *Curier*. El aștepta ca într-o zi în *Curier* să scrie și vestea bună că tatăl lui se va întoarce acasă.

Relatarea acestei experiențe a născut în mintea celor prezenți ideea că revista *Curierul Adventist* a adus de-a lungul timpului vestea bună că Tatăl ceresc vine să ne ia acasă.

Programul a continuat sâmbătă cu prezentarea articolului principal din numărul aniversar. După-amiază a fost vizionat documentarul realizat de redacție pentru acest eveniment. A fost remarcat rolul *Curierului* în menținerea credinței și a unității doctrinare a bisericii, deoarece era singura sursă de informații în acele vremuri. S-a subliniat consistența teologică a articolelor, explicațiile valoroase la cărțile profetice ale Bibliei și mesajul mult mai concret al numerelor mai vechi în ce privește credința practică. Primele *Curieri* trasau direcții clare, dar articolele din ultimii ani îl lasă pe cititor să-și stabilească propriile criterii de aplicare a standardelor morale.

Centenarul *Curierului Adventist* a fost un moment de rememorare a evenimentelor speciale din istoria bisericii și o ocazie de reafirmare a valorilor în care credem. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această revistă și pentru lucrarea care s-a făcut de-a lungul timpului prin ea. ■

Felix Jercău, pastor.

Noi

Florin Lăiu (martie 1985)

Noi ne-am hrănit cu harta-aceea dulce,
Cu profeția ei desfășurată
Și am știut că Domnul ne conduce,
Chiar dacă n-am cuprins lumina toată.

Peste nădejdea noastră a trecut
Potop de încercare și ocară,
Atunci însă chiar lumea s-a temut
Că va veni Christos a doua oară.

Noi am rămas aceiași adventiști,
Cu-aceeași hartă veche, îngerească,
Și dintr-o sută de apostoli triști,
Azi milioane sunt și-or să sporească.

De șapte generații am crezut
Că suntem generația Ilie,
Și ca Ioan, lucrarea ne-am făcut,
Și-o facem încă noi, cei din pustie.

Ce suntem noi? Doar glasul unui înger,
Un ultimatum lumii apostate.
Noi dăm luceafăr inimii ce plânge,
Și credem încă, pașnici, în dreptate.

Credința noastră nu-i un simplu „-ism”
Ea e speranță vie și iubire.
Noi spunem „dor” când spunem „adventism”
Și zguduim pământul de trezire.

Vine Iisus! Nu pot să-I stea în drum,
Profeții falși sau ironia lumii.
Noi inima-I deschidem de pe-acum,
Sub cele patru zări ale furtunii.

Va reveni Iisus într-un Sabat,
– În ziua când puțini Îl mai așteaptă –
Și-L așteptăm cu dor neîmpăcat:
Curaj, creștini, treziți-vă la faptă!

Îngerul Iubirii

Dănuț Alexandru Jercan

Mi-e tare dor de Îngerul Iubirii...
L-am întristat profund prin vorba mea
Când, alpinist, pe dealurile firii
I-am zis să plece grabnic unde-o vrea...

Mi se părea că e mult mai ușor
Să fiu independent, de capul meu...
Credeam că pot, ca îngerul, să zbor
Fără suportul dat de Dumnezeu.

Credeam că mă descurc fără probleme
În căutarea mea spre fericire,
În alergarea grea printre dileme,
În disperarea mea după iubire.

N-a fost așa... Singurătatea vastă
M-a prins sub vraja ei ca în capcană
Și m-am văzut lovit de rău, în coastă
Străfulgerat de-o sabie vicleană.

Stau astăzi trist, cuprins de remușcare,
Și-aștept tăcut sub talpa mistuirii...
Cu ochii-n lacrimi cer spășit iertare...
Mi-e tare dor de Îngerul Iubirii...



Cele două ospețe

Deși revenirea lui Isus este menționată în mai multe locuri în Apocalipsa, capitolul 19 este, prin excelență, capitolul *parusiei* (venirii). Acesta poate fi împărțit în trei părți: (1) v. 1-10 prezintă condițiile în care revenirea va avea loc, (2) v. 11-16 îl descriu pe Cel care vine și (3) v. 17-21 descoperă ce se va întâmpla cu cei răi care vor fi în viață în ziua revenirii. Apocalipsa 19 mai poate fi numit și capitolul celor două ospețe: unul organizat pentru cei credincioși – ospățul nunții Mielului – și celălalt având drept „invitați” păsările cerului – ospățul cel mare al lui Dumnezeu.

Condițiile revenirii lui Isus

Timpul *parusiei* este sub stăpânirea lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 1:7) și este asociat cu trei condiții. Prima este aceea ca elementul răului să ajungă la maturitate. După cum Dumnezeu îi spunea lui Avraam că nu-i poate da afară pe amoriți din Canaan până când nelegiuirea acestora nu-și va fi atins vârful (Geneza 15:16), tot așa Babilonul apocaliptic nu va fi pedepsit până când păcatele lui nu se vor îngrămădi și vor ajunge până la cer (Apocalipsa 18:5). Dar la fel cum distrugerea Sodomei și Gomorei a fost amânată până când Lot și familia lui au ieșit afară și au găsit adăpost (Geneza 19:22), tot așa Dumnezeu nu va îngădui ca Babilonul apocalip-

tic să fie nimicit de fiară și de împărații pământului până când poporul lui Dumnezeu nu va fi auzit chemarea de a ieși afară și nu va fi ieșit la loc sigur. Aceasta este a doua condiție a revenirii – Evanghelia mântuirii trebuie proclamată (Apocalipsa 18:4; Matei 24:14), pentru ca toți copiii lui Dumnezeu să fie salvați.

Cea de-a treia condiție este surprinsă în Apocalipsa 19:7-9, „soția Lui [Mielului] s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!»» Este vorba despre pregătirea spirituală a poporului lui Dumnezeu pentru întâlnirea cu El. A fi îmbrăcat(ă) cu fapte sună destul de neobișnuit, dar aceasta este neprihănirea prin credință: biserica pregătită ar fi imperfectă fără acest adaos din afara ei – adică fără inul subțire, la care ea nu a contribuit cu nimic.

Fericirea legată de ospățul nunții Mielului ridică o întrebare: Cine este mireasa și cine sunt mesenii chemați la ospăț? Răspunsul este unul singur: biserica. Ea este și mireasă (2 Corinteni 11:2), și suma mesenilor (Matei 22:1-14; 25:1-13). Nunta și ospățul sunt două etape relaționale. Nunta este relația dintre popor și Dumnezeu până la revenirea Lui, stabilită în mod special în timpul judecății preadvente. Ospățul nunții este întâlnirea față în față. Această primă parte a capitolului 19 se încheie cu un episod care se va repeta și în capitolul 22: Ioan se închină unui înger (19:10). Prima reacție a îngerului, așa cum a fost redată în textul grecesc, este foarte spontană: „Vezi, nu!” Prosternarea orientală era un gest care putea avea conotații religioase, dar nu neapărat. Atât în Apocalipsa (3:8), cât și în alte părți ale Bibliei (1 Samuel 25:41) există cazuri de închinare înaintea oamenilor, ca semn de respect sau supunere. De aceea este greu de crezut că Ioan se închina îngerului la fel cum se închina lui Dumnezeu. O face probabil cu sensul de respect și supunere, la fel cum Daniel cade cu fața la pământ în fața îngerului însoțitor (Daniel 8:17,18). Dar, în timp ce Daniel nu este muștrat, Ioan este avertizat să nu se închine îngerului și primește porunca: „Lui Dumnezeu închină-te!” Explicația ar putea fi





aceea că îngerul dorește să sublinieze importanța capitală a închinării la Creator în împrejurările esatologice zugrăvite în Apocalipsa 13 – 14.

Cel ce vine

Descrierea Celui ce vine se face fie prin nume sau titluri, fie prin alte caracteristici. Din prima categorie fac parte următoarele nume: „Cel credincios”, „Cel adevărat” (Apocalipsa 19:11), „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19:13) și „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). Dezvăluirea ultimelor două nume poate părea contradictorie cu informația care ni se oferă în Apocalipsa 19:12, și anume că Isus „purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur”. Explicația vine din câmpul semantic al verbului grecesc *oidā*, „a cunoaște”, care se referă nu doar la cunoaștere teoretică (cum este cazul unui alt verb grecesc *ginōskō*), ci și la o cunoaștere experimentală. Cu alte cuvinte, Isus poartă numele de „Cuvântul lui Dumnezeu”, un nume pe care nimeni nu îl cunoaște personal sau din experiență. Este modul elenistic de a spune ceea ce noi, în limba română, am exprima probabil cu „purta un nume scris pe care nimeni altcineva nu îl are în afară de El”.

Caracteristicile lui Isus Îi descriu înfățișarea sau acțiunile. Aș dori să menționez trei dintre acestea: călărește un cal alb, este încoronat cu multe diademe și are haina înmuiată în sânge. Prima caracteristică este identică cu tabloul din Apocalipsa 6:2, în timp ce a doua contrastează cu descrierea lui Isus din acel verset. În timp

ce în 6:2 Isus poartă cununa atletului care iese învingător, în 19:12 este încoronat cu multe diademe regale care, de asemenea, contrastează cu numărul limitat de șapte diademe ale fiarei. Haina înmuiată în sânge este o aluzie la practica călcării în teasc (Apocalipsa 14:20), în urma căreia haina celui care călca în picioare strugurii se putea stropi. Ea anticipează distrugerea celor răi.

Judecata premilenială

Tabloul păsărilor cerului invitate la ospăț (Apocalipsa 19:17,18,21b) este evident simbolic și a intrat în folclorul multor țări. Două exemple autohtone se găsesc în basmele Greuceanu și Prâslea cel voinic și merele de aur, în care un corb care îi dă apă lui Greuceanu, respectiv lui Prâslea, în lupta acestora cu zmeul, este răsplătit cu leșurile zmeilor și ale cailor acestora. În Apocalipsa, mesajul din spatele acestor simboluri este acela că moartea împăraților, căpitanilor, vitejilor și, în ultimă instanță, a tuturor oamenilor necredincioși este sigură. Când chemi păsările cerului la ospăț înainte ca cei răi să fie omorâți, înseamnă că sfârșitul lor este sigur și iminent.

Apocalipsa 19:19 înfățișează fiara și împărații pământului cu armatele lor, strânși să facă război cu Mielul și armatele Lui. Deznodământul este foarte interesant. Fiara și prorocul mincinos vor fi aruncați în iazul de foc (Apocalipsa 19:20). În ce sens experimentează cei doi iazul de foc, adică moartea a doua (Apocalipsa 20:14; 21:8)? Dacă fiara și prorocul mincinos sunt personaje colective (regate), înseamnă că vor fi oameni care vor fi pedepsiți cu moartea a doua înainte de judecata milenială. Acest lucru ar fi corect din punct de vedere teologic numai dacă fiara și prorocul mincinos sunt luate drept personaje religioase, care sunt judecate în timpul judecății preadvente și nu vor mai fi înviate după mileniu. Dar fiara și prorocul mincinos fac parte din „casa lui Dumnezeu”, ca să fie judecate înainte de revenire? Dacă fiara și prorocul mincinos sunt personaje instituționale, atunci ideea este că după mileniu nu vor mai exista aceste coaliții, căci la învierea celor răi nu vom avea decât un singur rege – balaurul. Împărații pământului, oștile lor și toți oamenii răi vor fi uciși de sabia care ieșea din gura lui Isus. Rugămintea acestora, adresată munților și stâncilor (Apocalipsa 6:16), seamănă cu dorința lui Eminescu de a învăța să moară cu nepăsare din poezia „Odă” (în metru antic). Dar nu vor putea evita fața Celui pe care L-au respins și a cărui privire este mai ascuțită decât o sabie. ■



Laurențiu Moț,
as. univ. dr. în teologia
Noului Testament,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica.

Amintiri pentru viitor

Am fost surprins să știu că, după al Doilea Război Mondial, în România, în ciuda unor interdicții în dreptul bisericilor, adventiștii își organizau nestingheriți congresele și întâlnirile de tineret. Între 19 și 21 iulie 1946, „în sala mică a Palatului Cultural din Târgu Mureș a avut loc Adunarea Generală a Tineretului Adventist de Ziua a Șaptea din districtul Târgu Mureș”.¹ Știrea despre eveniment este cu atât mai bizară, cu cât este evidențiată de arhivele poliției din Târgu Mureș. Descrierea este decentă, sumară și chiar laudativă la adresa organizatorilor. „Adunarea a decurs în ordine și liniște și nu s-a întâmplat niciun fapt ce ar putea interesa ordinea și siguranța Statului.”²

Perspective artificiale

Cele trei zile pline ale evenimentului, conform programului anunțat³, aveau activități simple ca: educație morală, predică, serviciu divin, consacrarea tineretului, prezentarea Școlii Misionare de la Stupini, cântece și poezii. Condițiile tehnice nici pe departe nu se pot compara cu cele de astăzi. Și totuși nu s-a putut vorbi despre plictiseală, monotonie sau lipsă de atractivitate. Raportul poliției orașului menționează participarea a 1 000 de tineri. Nu este vorba despre tineretul adventist dintr-o conferință, ci despre zona Mureșului cuprinsă într-un district.

În săptămâna care a urmat, la Reghin are loc o întâlnire asemănătoare în zilele de vineri

și sâmbătă, 27 și 28 iulie 1946. Alături de echipa de conducători de la Târgu Mureș, formată din Vasile Florescu, Gabriel Procsh și Csonvai Domokos, la Reghin s-au alăturat Farkas Dániel, președintele Conferinței Transilvania, Berner Konrád și alții. Programul era la fel de simplu. Darea de seamă a Comisariatului de Poliție din Reghin permite reconstituirea în amănunțime a punctelor din program al fiecărui serviciu divin⁴. Au participat în jur de 400 de adventiști. Încurajarea tinerilor de a urma cursurile Școlii Misionare de la Stupini ocupa un loc prioritar în programul întâlnirilor.

Acestea au avut loc într-un regim în care publicațiile religioase erau cenzurate; de asemenea, adventiștii erau tolerați cu greu de bisericile istorice, iar Sabatul, ca zi de odihnă, era o problemă. Cum a fost posibil? Desfășurarea evenimentelor menționate, așezate în contextul istoric, își găsesc motivația care devine tot mai clară.

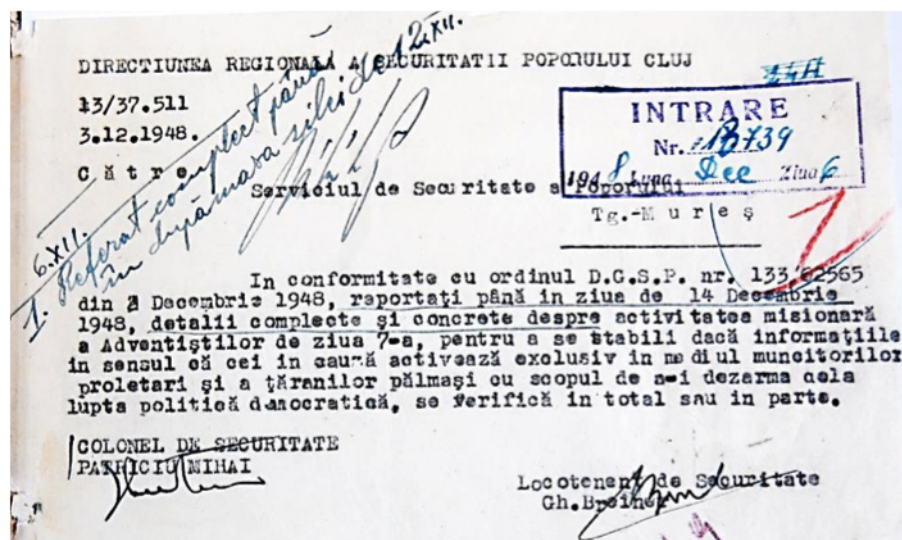
Ivirea umbrelor

Perioada imediată de după război a fost una de libertate relativă acordată majorității confesiunilor religioase, mai ales celor existente și înainte de război. La orizontul istoric se contura o altă orientare politică decât cea interbelică. După data de 23 august 1944, comuniștii câștigau teren și aveau nevoie de suport din partea populației. Când și-au consolidat puterea și au câștigat teren pe scena politică a țării, restricțiile au început să apară.

În 1948, Serviciul de siguranță se transformă în cel de Securitate. Apar primele scenarii îndreptate împotriva adventiștilor care „activează exclusiv în rândul muncitorilor proletari și a țăranilor pălmași, cu scopul de a-i dezarma de la lupta politică democratică”⁵.

Adresa este transmisă, în același timp, în toate zonele din Transilvania, fapt care ne arată că acuzația era la modul general în dreptul adventiștilor.⁶

Astfel, doar la un an și câteva luni de la întâlnirile de tineret menționate în zona Mureșului, Serviciul de Securitate din Târgu Mureș raportează că „în raza



serviciului nostru, Cultul Adventist de ziua a 7-a, districtul Mureș, are 28 de comunități. Din partea acestui cult, până în prezent, nu ni s-a semnalat nicio activitate misionară.”⁷

În primăvara anului 1949, deja adventiștii sunt supravegheați prin informatori care, inițial, au doar un număr de identificare. Acuzația împotriva adventiștilor din Herghelia este că „țin ședință în fiecare săptămână de două ori în casa lor de rugăciune, cu pretenția că fac ședință de rugăciune normală. Dar, după cum am fost informat, ședința lor de rugăciune nu are scopuri religioase, ci ar avea un scop subversiv și, după cum sunt informat, chiar primesc material din U.S.A. prin diferiți agenți de-ai lor.”⁸ Și totuși adventiștii continuă să-și trăiască credința în cadrul restrâns oferit de autorități.

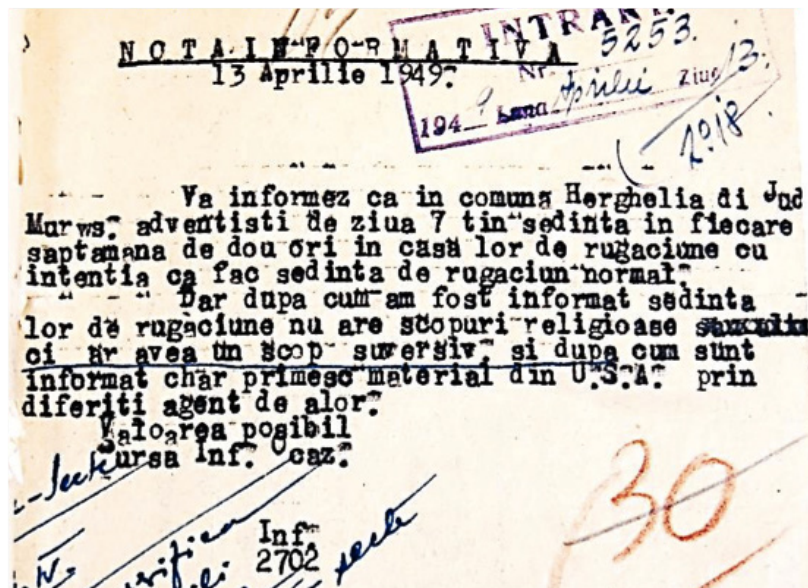
În alte adrese, Direcțiunea Securității din Cluj, la 24 iunie 1949, a ordonat supravegherea unui botez care urma să aibă loc în comuna Cozma, jud. Mureș, cerând modul detaliat de desfășurare, precum și date despre noii botezați.⁹

La un botez ulterior, în comuna Teaca, Serviciul Securității din Târgu Mureș deja solicită întocmirea unor fișe „personale ale botezaților, cu mențiunea ce religie au avut înainte de a fi fost botezați.”¹⁰

Se observă foarte clar că ceea ce, după război, părea o perspectivă luminoasă pentru lucrarea adventiștilor, cel puțin în zona Transilvaniei, repede s-a transformat într-o activitate tolerată tot mai greu, supravegheată și urmărită, cu scopul eliminării din societate. S-a dovedit că pregătirea spirituală serioasă a tinerilor din vremea aceea a avut un efect decisiv pentru lucrarea bisericii în condițiile dificile care au urmat de-a lungul regimului comunist.

Perspective reale

Astăzi, ne bucurăm de diversitatea activităților tineretului bisericii noastre, de libertate de manifestare, de posibilitățile și condițiile tehnice de lucru, de inițiative și programe tot mai diversificate. Experiențele nefericite ale tinerilor din zonele fără comunism, considerați modele pentru noi, ne lasă oarecum nedumeriți. Înțelegerea credinței ca mod de viață real, cotidian și obișnuit pentru un creștin adventist devine și aici un deziderat tot mai puțin dorit. Dacă serviciile divine nu sunt atractive, cât mai diversificate, ca să satisfacă participanții, acestea riscă să fie tot mai puțin frecventate. Spiritul de sacrificiu al Mântuitorului, inspirat de iubirea Lui în favoarea semenului, este tot mai rar.



Materialismul însoțit de faimă a devenit o țintă obișnuită pentru majoritatea tinerilor noștri, în defavoarea lucrării sufletești pe care Isus o așteaptă de la noi. Desigur sunt și excepții valoroase de la cele menționate, pe care le apreciem în mod just. Cred totuși că trebuie să ne reamintim experiențele bunicilor și părinților noștri. Trăim clipe solemne, profetice și unice. Fără a fi alarmist, timpul acesta (1 Tesaloniceni 5:3) ne zorește la o pregătire serioasă pentru ceea ce vine. Fiecare zi și fiecare om contează. Cineva acolo sus contează pe noi... și pe tine. Oare Îl vei dezamăgi? Mai gândește-te! Cât mai repede! ■

¹ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 2364, f. 35.

² Idem.

³ *Ibidem*, f. 36.

⁴ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Comisariatul de poliție Reghin*, Dosar nr. 32, f. 23-26.

⁵ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 79, f. 1.

⁶ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 3325, f. 134, în care Direcțiunea Regională de Securitate Brașov solicită același lucru Serviciului din Miercurea Ciuc, iar în același fond, Dosar nr. 1987, f.12, Serviciul de Securitate din Mureș trimite aceeași adresă Biroului din Toplița etc.

⁷ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 79, f. 3.

⁸ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 79, f. 8.

⁹ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 79, f. 28.

¹⁰ Arhivele Naționale Direcția Jud. Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I.*, Dosar nr. 79, f. 34.



Iosif Suciul, pastor în Conferința Transilvania de Sud.

Aventura unei chemări



Apostol Chelbegean s-a dus. A murit la 87 de ani (1927-2014). A murit așa cum a trăit – cu demnitate. Nu a zăcut și nu s-a chinuit nicio clipă. A murit de stop cardiac pe când ședea pe balcon admirând maiestatea Tâmppei, respirând aerul proaspăt al Brașovului și spunându-I Domnului cât se simte de binecuvântat că și-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viață înconjurat de grija Lușei și a copiilor ei, Andra și Armand, și cât de privilegiat se simte să aibă un fiu pastor și profesor la Universitatea Andrews, cu familia căruia tocmai petrecuse câteva zile de sacră părtășie. A murit de prea multă dragoste de viață. A trecut la odihnă îmbrățișând moartea așa cum îmbrățișase fiecare zi din viață – cu pasiune.

Pentru că a trăit un pic prea mult pentru muritorii de rând, cei mai mulți dintre tovarășii lui de luptă pentru păzirea Sabatului de prin multe unități militare și pușcării comuniste nu l-au putut onora cu prezența la înmormântare, dar au promis să-l întâmpine pe meleagurile reînnoirii, unde îngerii necăzuți îi așteaptă să le ia interviuri pe scena deschisă a universului. În afară de Biblie, pe care încă o mai citea la rând, zilnic, cu voce tare și din care încă mai memora și recita psalmi de biruință, pe biroul Apostolului se mai găseau câteva cărți de sănătate, din care propovăduia sistematic, și o corespondență recentă de suflet cu nonagenarul Vasile Cojea.

Așa cum spunea fratele Eduard Călugăru la serviciul de înhumare din 22 iunie 2014, dacă l-ai întâlnit vreodată pe pastorul Apostol Chelbegean, n-ai cum să-l uiți. Impactul prezenței lui în adventismul românesc este de netăgăduit. Un creștin integru, un predicator de excepție, un prieten de nădejde. Dar se pare că el nu știa asta. Doar alții o vedeau în el.

Mottoul preferat al călătoriei acestui muritor de excepție a fost Psalmul 113:7,8: „El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoi ca să-l facă să șadă împreună cu cei mari, cu maimarii poporului Său.” Aplicația relațională divino-umană a acestei referințe biblice era clară pentru Apostol, directă și personală. „Cine am fost eu, măi fraților” – obișnuia el să spună – „să ajung pastor la adventiști, consilier la Uniune sau președinte de Conferință? Un nimeni. Un

țăran dintr-un sat din Oltenia, uitat de lume, un adolescent fugit de-acasă, un rebel romantic rătăcitor, un vagabond de care Dumnezeu și-a făcut milă.” Ori de câte ori povestea experiența vieții lui de credință – și ce povestitor era –, omul acesta își plasa existența în contextul călăuzirii divine. Nu și-a putut scrie autobiografia (*Aventura unei chemări*) până n-a fost convins că Dumnezeu va fi recunoscut de cititor ca eroul principal al cărții.

Un exeget sau omiletician mai atent însă ar putea sesiza cu ușurință potențialul escatologic post-lapsarian al Psalmului 113:7,8. Nu l-am numit noi pe pastorul Apostol Chelbegean înainte de a-l coborî în groapă: „țărână din țărână”? În lumina aceasta, „El ridică pe cel sărac din țărână ca să-l facă să șadă împreună cu cei mari” e pentru așteptătorii revenirii lui Isus o trimitere clară la cea dintâi înviere, un ecou ușor de recunoscut al făgăduinței mesianice din Isaia 53:12: „De aceea, Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fără de lege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.”

În limba greacă *koine* a Noului Testament, *apostelo* înseamnă „a trimite” și *apostolos* înseamnă „trimisul” cuiva. Exact ca disciplina-tul soldat roman din discursul centurionului: „Și zic unuia: «Du-te!» Și se duce, iar altuia: «Vino!» și vine” (Luca 7:8), Apostol Chelbegean a fost inițial chemat să dovedească faptul că viața poate fi trăită cu onoare, cu pasiune și demnitate, ca reprezentant al unei lumi mai bune. Și a executat bucuros ordinul. Acum i s-a spus din nou: „Du-te!” A fost trimis la odihnă. Și s-a conformat întocmai. Bazați pe principiul ascultării necondiționate a creaturii de Creator, pe care Mântuitorul a calificat-o drept „credință mai mare decât cea din Israel”, socotim că și ordinul divin: „Vino!”, al chemării înapoi dintru țărână întru slavă, va fi ascultat de Apostol Chelbegean fără ezitare în ziua marelui advent. Și probabil că n-ar fi deloc deplasat să considerăm că abia atunci se va scrie a doua și cea mai frumoasă parte a volumului autobiografic *Aventura unei chemări*. Abia aștept! ■



Romulus Chelbegean, profesor la Universitatea Andrews.



A dat Dumnezeu legi care nu sunt bune?

În Ezechiel 20:25 citim: „Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune și porunci prin care nu puteau să trăiască.”

Nicăieri în Vechiul Testament nu este descriere vreoaică sau vreoaică lege divină ca nefiind bună. Chiar în Ezechiel 20 citim ideea standard din Biblie: „Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscute poruncile Mele pe care trebuie să le împlinească omul **ca să trăiască prin ele**” (Ezechiel 20:11 vezi și v. 13 și 21). Pot fi armonizate aceste contradicții?

Faptul că acest verset nu este niciodată citat în Noul Testament, că Vechiul Testament a fost dat de Însuși Dumnezeu și, mai ales, înțelesul pe care contextul acestui verset ni-l impune **fac imposibilă vreo legătură între acest verset și textele care vorbesc de anularea legii, oricare ar fi ea.**

Contradicția deslușită

Ezechiel 20 arată minunile lui Dumnezeu de la Exod și permanentul spirit de rebeliune manifestat de poporul lui Dumnezeu, atras mereu spre idolatrie. La ce se referă Ezechiel în versetul 25? Soluția este oferită de versetul următor: „I-am spurcat prin darurile lor de mâncare, **când treceau prin foc pe toți întâii lor născuți**; am vrut să-i pedepsesc astfel și să le arăt că Eu sunt Domnul” (Ezechiel 20:26). Dacă amintim și versetul 18, imaginea devine tot mai clară. Dumnezeu spune că israeliții sunt tentați să împlinească legile omenești, păgâne, ale înaintașilor lor, care nu duceau la viață, făcând astfel ceva opus principiilor și legilor divine prin care urmau să trăiască. Cu siguranță, acest obicei menționat și în versetul 31, jertfirea copiilor, **era o lege rea**, care nu venea de la Domnul. Contextul ne spune ce se înțelege printr-o lege care nu era bună.

De ce Dumnezeu ar spune că El a dat porunci și legi care nu erau bune? Principiul de aici este următorul: Dacă israeliții erau hotărâți să urmeze legi rele, Dumnezeu **i-a dat pradă acelor legi**, lăsându-i să-și urmeze drumul rătăcirii lor. De

fapt, nu Dumnezeu i-a dat, ci ei singuri s-au dat acestor legi. Dumnezeu doar le-a dat libertatea să aleagă ceea ce-și doreau.

Formele imorale de idolatrie sunt descrise de Ezechiel cu o ironie acidă, ca legi și judecăți de alt fel, care duc la moarte. **Păcatul devine pedeapsa păcatului** și de aceea este din cale afară de amăgitor. Acest principiu îl prezintă și apostolul Pavel în Romani 1:24. După ce descrie drumul tot mai murdar al păcatului, el vorbește de răspunsul lui Dumnezeu în fața rebeliunii deschise și continue a păcătosului: „De aceea, Dumnezeu **i-a lăsat pradă necurăției**, să urmeze poftele inimilor lor.” Dumnezeu **ii lasă pe aceștia** să suporte consecințele pe care le aduce păcatul: durerea, rușinea, insensibilitate pentru valoarea vieții, mizeria morală, fizică și spirituală, boala, disperarea și, ce este mai crunt, lipsa speranței, a sensului vieții, deoarece finalul acestui drum de rebeliune este condamnarea inevitabilă a lui Dumnezeu.

De observat și sarcasmul divin din versetul 39: „Acum, casa lui Israel, așa vorbește Domnul Dumnezeu: **«Duceți-vă și slujiți fiecare la idoliile voștri!** După aceea, Mă veți asculta negreșit și nu veți mai pângări Numele Meu cel sfânt cu darurile voastre de mâncare și cu idoliile voștri!»” La fel ca fiul risipitor, oamenii oboșiți și scârbiți de roadele drumului rău se întorc în cele din urmă la ceea ce Dumnezeu le-a spus de la început că trebuie să facă, pentru a gusta fericirea, pacea, speranța și veșnicia.

În concluzie

Cine citește Biblia vede că Dumnezeu dorește să ne ferească de durerile inutile, provocate de alegeri greșite. El ne îndeamnă acum să-L iubim, să ne încredem în El, să nu experimentăm consecințele greșelilor în viața noastră, așa cum au făcut israeliții, învățând pe pielea lor. Noi putem învăța din greșelile altora, dar mai ales din iubirea lui Dumnezeu. ■



Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

FAPTE 2000

de Lucian Cristescu

*Ce vă spun Eu... la ureche să propovăduiți
de pe acoperișul caselor. (Matei 10:27)*

Aventura bucureșteană

Aventura? Da, și încă una plină de peripeții, de surprize. O experiență trăită prin credință.

Începutul

Drrring... drrring..., era fratele Câmpian. „Alo! Te sun din Berna, din Elveția. Măine va sosi un american din partea lui Mark Finley. Ia-l, te rog, de la aeroport și găsește-ți un timp ca să discuți cu el planurile tale pentru FAPTE 2000.”

Pe când închideam telefonul, mă copleșea mirarea... Să te ocupi de FAPTE 2000 în noiembrie 1998 mi se părea „ca ploaia în timpul secerișului”... Încă nici nu răsuflesem după NET '98!

Denzil, cel așteptat, era mare cât un urs, dar cu inimă de copil (mult mai târziu aveam să-i descopăr o fărâmiță din cealaltă inimă, cea de... urs pocăit). În calitate de manager al lui Mark Finley, venise să afle cam cum gândeam noi despre proiectata campanie. La sfârșit, Denzil a mărturisit: „Când mi s-a propus să mă ocup de una dintre cele 10 campanii din seria FAPTE 2000, soția mea și cu mine am ales un singur loc – România. Noi credem că aici trebuie să se facă o mare lucrare pentru Europa. Vreau să mă înțelegi: Nu vreau un alt NET. E nevoie de altceva, de o ofensivă cu toate mijloacele, de la «pistolet» și până la... «dinamită».

Biserica întregă și toată suflarea trebuie să reverberize la ultima avertizare a lui Hristos! Să știi, frate, că un alt timp ca acesta, pentru România, nu va mai

fi!” Ascultându-l, începeam să mă înfierbânt. De atâta timp ne rugam noi pentru ceasul acesta! I-am arătat planul nostru, în linii mari. Primele două luni din '99 trebuiau dedicate redeșteptării și consacrării, celelalte faze urmând cores-punzător. „Am să-l arăt lui Mark și am să-ți trimit răspunsul cât mai repede.”

Planul

2 decembrie 1998. Denzil sosește din nou. De data asta e însoțit de Mike Ryan. Auzisem de Ryan ca de un uriaș. E conducătorul Misiunii Globale din întreaga lume. Tocmai se întorsese din Nepal, dintr-o călătorie lungă prin zonele de frontieră a Evangheliei. Venise la apelul lui Mark Finley să ne asiste (și, la nevoie, să ne ajute) la alcătuirea planului de „luptă”. În acea întâlnire mare, fără intenția cuiva anume, s-a născut proiectul spiritual „Cincizecime pentru mine”. Și ce goană în cele câteva zile rămase până în ianuarie '99! Muntenia avea să producă materialul pentru grupa mică, Transilvania de Sud, caietul pentru devoțiunea personală, iar alți șapte pastori, predicile celor opt Sabate. Radio Vocea Speranței avea să ne multiplice caseta video cu ultima predică a lui Mark Finley pentru a cincizecea zi.

Redeșteptarea

Ianuarie-februarie 1999.

„Cincizecime pentru tine” se dovedește o binecuvântare. Ceea ce unii poate n-au făcut niciodată sau poate au încetat să mai facă se întâmplă acum.



Grupele mici se animă. Membrii bisericii se roagă fiecare pentru sufletele dragi. „Aveam probleme mari în comunitate. În timpul «Cincizecimii», ele au dispărut cu totul” – mărturisea un coleg pastor, iar un frate mai bătrân îmi spunea: „Să știi că mă gândeam, în taină, că asta e chiar Cincizecimea cea din urmă. Sperăm că ploaia târzie se va revărsa la sfârșitul perioadei.” Așteptarea lui nu se împlinise, și totuși... în lunile care au urmat, în biserică era altfel decât înainte de experiența Cincizecimii. „Frate, ar fi nevoie s-o ținem numai într-o Cincizecime!”

Prin legile propagării luminii, programul „Cincizecimea” depășește hotarul și incendiază, pe rând, Republica Moldova, Bulgaria și Ucraina. Materialele sunt traduse în grabă în trei limbi (bulgară, ucraineană și rusă) și experiența reizbucnește la un decalaj de câteva luni. „Așa ceva n-a mai fost la noi!”, spune președintele Krupski al Bisericii din Ucraina. „Bisericele se trezesc la o nouă spiritualitate, chiar la aceea pe care au avut-o și pionierii noștri.”

La lucru

Pe Negustori nr. 15 este animație. Basculante intră și ies. De câteva luni, Conferința Muntenia își amenajează noua sală de ședințe. Dar personalul Conferinței vede o altă mișcare. E pen-

tru prima dată, după ani de zile, când grupa pastorelor din București se întâlnește regulat, de două ori pe lună. Tema? „Ce trebuie să facem ca să fim gata”. Pentru fiecare lună viitoare se conturează câte un plan de acțiune. Treptat, atmosfera oficială face loc spiritului de echipă. Timp de trei-patru ore, se aduc rapoarte, se pritolesc propuneri, sugestii..., toți au dreptul să-și spună gândurile. „Împreună-simțire, instalată între colegii din București, credem că este una dintre cele mai fericite urmări a «FAPTELOR 2000», mărturisirea mai târziu unul dintre ei.

Așa s-au născut planuri care mai apoi au fost împărtășite colegilor din întreaga țară. Așa s-a născut structura de organizare pentru Sala Palatului. Așa s-a pus la punct seria de campanii evanghelice bucureștene: Belu și Brâncoveanu – la Cinema Cultural; Popa Tatu – Cinema Favorit; Labirint, Foișorul de Foc și Învingători – la Cinema Gloria; Maranatha, Cuza Vodă și Crinul – în propriile adunări. Se culeg nume și adrese de persoane interesate, în perspectiva evenimentului de la Sala Palatului și apoi...

Ajutor de sus

Ce n-am fi dat noi pentru o publicitate de talia unui asemenea efort! Știam însă că atât prețurile exorbitante, cât și prudența strategică ne împiedicau s-o facem. Dar, odată cu vara, a sosit pentru biserică și criza examenului de capacitate. Nimeni n-ar fi putut născoci o publicitate mai fierbinte și mai extinsă pentru FAPTE 2000 decât cea din jurul copiilor hotărâți pentru păzirea Săbătilui. Posturile de TV și Radio, ziarele naționale, urmate de toată mass-media, au pregătit „terenul” în mod neașteptat. Pronosticurile: „Veți vedea că toți se vor duce la examen” au eșuat lamentabil. Aceiași copii hotărâți pentru Hristos urmau, peste câteva luni, să mai confrunte opinia publică bucureșteană încă de două ori: mai întâi, prin acțiunile stradale pentru publicitatea Expoziției de sănătate și apoi prin ampla demonstrație de rescriere a Bibliei din Parcul Carol.

Pregătirea din culise

Denzil, prietenul nostru, încă de la început ne încurajase: „Nu vă puneți problema fondurilor, Dumnezeu e bogat, găsește El resurse chiar în momentul critic!” Mai întâi se tipăriseră peste 80 000 de caiete devoționale „Cincizecime pentru mine”, alături de celelalte caiete de redeșteptare. Se distribuiseră cam 200 de casete video cu predicile lui Finley. Acum însă aștepta un proiect mai consistent: trebuia să se tipărească un tiraj de aproape 50 000 de Biblii care să includă, la sfârșit, un șir de 26 de studii biblice, editate de Mark Finley. Acestea trebuiau traduse și adaptate, o muncă foarte pretențioasă. S-a lucrat non-stop, zi și noapte, pentru ca materialul tradus să poată ajunge la Editura „Review and Herald” în timp util. Mi-amintesc că, atunci când fratele Bocăneanu și cu mine am reușit, în ultima secundă, să primim din mers pe agentul poștei rapide DHL pentru ultimul zbor, la benzinăria de lângă Aeroportul Otopeni și să-i dăm manuscrisul, ne-am dat mâinile fericiți și am zis: „Închidem serviciul divin «de urmărire» cu imnul...”

Cine conduce o întreprindere cât de mică știe cât de important e să ai o structură organizatorică.

După dezbateri, s-a hotărât ca 29 de echipe, cuprinzând între 5 (comisia muzicală) și 400 de oameni (echipa de plasatori), să asigure buna desfășurare a programului public. De la intrarea în parcare – unde se puteau vedea oameni de ordine, cu paleta roșie/verde în mână, dirijând parcare... – și până în spatele scenei, unde se afla întotdeauna un „înger păzitor” însărcinat să oprească accesul celor neautorizați, echipele urmau să acționeze conform unui scenariu atent pregătit.

Cât de bine au răspuns băieții de la protocol sau fetele cu aranjamentele florale admirabile! Domnul să-i răsplătească! Unii din echipa de intervenție au fost prezenți și dimineața, și seara, nu numai în orele de „spectacol”. „O așa organizare n-am mai văzut de când lucrez eu aici, la Sală”, a mărturisit șefa sălii, Maria Tănase. „Da, aces-

te două săptămâni parcă am fost în concediu.”

Apoi MUZICA

„Ah! Ce muzică ne veți da, fraților?” – ne întreba îngrijorat poporul. Biserica din România dorea o replică europeană la experiențele transoceane din '96 și '98. Comisia muzicală (C. Tolici, G. Vasilecu, C. Geantă, Șt. Tajdi și B. Catană) a elaborat mai întâi criteriile spirituale și cele profesionale de selecție. Iar apoi, în căutare de cântăreți, comisia s-a suit într-o mașină și a înconjurat țara. Audițiile au fost înregistrate video, pentru o examinare mai obiectivă. Dintre toți cei care au răspuns, au fost aleși cei mai reprezentativi. Calitatea interpretării lor a depășit adesea așteptările. Ne reținem să amintim numele vreunei formații sau al vreunui solist român, din dragoste pentru cei care n-ar fi menționați.

Sunt foarte recunoscător formațiilor din străinătate care au dat programului nostru o dimensiune internațională. Corul bulgar, de notorietate internațională, s-a distins prin cântec consistent. Formațiile ucraineană și rusă, cu muzica lor dulce-amară, au făcut să tresalte participanții din satele ucrainene din Maramureș și Bucovina. Iar corul ungar ne-a delectat prin voie bună și fețe zâmbitoare. În topul aprecierii multora a fost formația „Înger alb”, din Chișinău, cu un stil ales și parfumat de neprihănire.

În pregătirea programului muzical, Dumnezeu ne-a rezervat și niște surprize plăcute: câteva casete, destinate „Concursului de creație pentru tineret”, au nimerit din... greșeală la comisia muzicală pentru FAPTE 2000. Așa au fost descoperiți soliști vocali cu totul anonimi, dar care au surprins Europa prin frumusețe, naturalețe și înaltă clasă! În timpul programului, am primit cel puțin șase scrisori de peste hotare, care elogi-au caracterul și ținuta muzicii prezentate. „Extraordinar este că toți interpreții voștri sunt tineri și foarte tineri! Ferice de voi, românii, că aveți un tineret care cultivă valorile adevărate... Acum înțelegem de ce voi, adventiștii din România, creșteți și umpleți pământul...”

Scena

Nici nu-mi trecea prin gând că tot noi trebuie să producem decorul. Târziu, abia spre sfârșitul lunii iulie, vestea că noi trebuie să amenajăm scena m-a lovit în moalele capului. La început, ne gândeam să structurăm totul în jurul unei troițe stilizate, ca să ne identificăm cu plaiul românesc. Totuși am ales crucea, fiind universală, mai pe limba Europei. Trebuie să recunosc că scenograful nostru, Lucian Nicolau, a fost tare inspirat să aducă pe scenă curcubeul. Transmitea atâta speranță!



Expo-Sănătate

Nu pot să nu menționez munca titanică și inspirată a echipei de la CARD (Roșca Beniamin, secondat de Lucian Nicolau, cel care a proiectat afișele și invitațiile) pentru realizarea materialelor pentru expoziția de sănătate. Nimeni nu cunoaște prețul nervilor și al nopților, plătit cu vârf de o întreagă companie de slujitori ai lui Hristos. Un medic clujean, Lorant Szentagotai, și-a păstrat anume concediul pentru aceste zile, ca să poată organiza și sluji non-stop această acțiune. Cei care au vizitat standurile de la parterul Sălii Palatului au avut ce să admire: așezarea standurilor în spirală, în jurul picăturii suspendate, panouri abundând în imagine și text, într-o înaltă realizare, dar și serviciul excelentei echipe de la Herghelia, cea mai prezentă și cea mai harnică, gata să ofere masaj, teste computerizate, consiliere și invita-

ții la FAPTE 2000. Chiar și în zilele muiate de torențele de ploaie, lumea tot se înghesuia la standuri și la cursurile de sănătate. La clasele de gătit, acolo unde un grup de surori pregăteau demonstrații culinare și degustări de rețete vegetariene, se strângeau până la 400 de persoane, dublu de cât ne așteptam. Se estimează că, în cele 20 de zile active, aproximativ 10 000 au vizitat expoziția. Ce „braț drept” are solia adventistă!

Cu numai o zi înainte de lansarea programului „Speranță pentru generația 2000”, în „Sala coloanelor” a avut loc o recepție cu peste 100 de invitați din cea mai aleasă societate românească: academicieni, savanți și profesori universitari, oameni politici, conducători de instituții, oameni de afaceri. Înainte de cină, li s-a prezentat filozofia noastră cu privire la sănătate – programul NEW START – care a culminat cu un cuvânt din partea lui Mark Finley de apropiere de Dumnezeu. „Oare cine sunt acești oameni atât de deosebiți, cu o filozofie atât de minunată?”, era întrebarea pe care am surprins-o de câteva ori în seara aceea memorabilă.

Start!

Pe măsură ce „Z” se apropia, tensiunea creștea proporțional. Știu că uneori, ca să-i aducă pe ai Săi și mai aproape de Sine, Dumnezeu îngăduie vrăjmașului să-și desfășoare puterea și prezența. Cu numai trei zile înainte de început, s-a constatat cu groază că antena de transmisie către satelit, prin neglijența manipulatorilor, zăcea pe undeva într-unul din aeroporturile lumii. Transmisia prin satelit pentru Europa părea categoric compromisă. Dar Cel de sus a intervenit – printr-o serie de minuni –, salvând situația exact în ultimul moment.

Când tehnicienii de la „It is Written” au instalat aparatura, au constatat că sistemul de alimentare a Sălii Palatului nu face față solicitării. Electricianul sălii mi-a mărturisit: „Domnule, păi am avut consum mult mai mare de curent pentru concertele de Rock, și niciodată n-am avut probleme... E de neînțeles!” De urgență, s-a tras o linie separată de mare amperaj.

Era chiar vineri, 3 septembrie. Ploua îndârjit. Sus, pe acoperișul Sălii Palatului, trei specialiști încercau să prindă direcția satelitului. Mai era doar o jumătate de oră până la începere și, îngrozitor, satelitul era de negăsit. Izbăvirea sosi, iarăși, în ultimele minute.

Iar după ce au găsit satelitul, chiar când să fixeze antena, o rafală de vânt a fost cât pe aci să o smulgă. Colin, cameramanul-șef, s-a aruncat pur și simplu peste antenă și a prins-o înainte de a se prăvăli în hău. Doamne, ce mare ești!

Vinerea aceea se părea că nimic nu mai mergea normal. Singur, sub apăsarea stresului înnebunitor, îmi simțeam limitele. Îmi venea să plâng. Mă ținea doar credința că Cineva mai mare decât oamenii de lut conducea programul. Nimeni dintre cei ce priveau transmisia nu putea bănui tensiunea de dincolo de imagini.

Sâmbătă, 4 septembrie, în București ploua ca niciodată: se prevestise o „ploaie de vară” lungă de două zile și două nopți. Ca să ajung dimineața la sală, a trebuit pur și simplu să înot cu mașina prin adevărate „lacuri” în mijlocul Bucureștiului. Nu e de mirare că participarea a fost redusă. Toți cei care ajunseseră cu mijloace de transport în comun erau uzi până la piele.

În zilele care au urmat, lucrurile au început să meargă mai bine. Dar n-a fost zi fără peripeții. Într-o zi, au lipsit cameramanii noștri (printr-o comandă greșită) și a trebuit să sară tineri din sală care, poate, n-au mănuit niciodată o cameră de luat vederi. Altă dată, traducătorul, fratele Bocăneanu, a fost reținut într-o vizită protocolară (la președintele țării), așa că în ultimul moment am fost aruncat în valuri în haine de lucru și total nepregătit (nu știam nici măcar subiectul ce urma să fie prezentat). De asemenea, nimeni nu știe că au fost seri când, cu numai 3 ore înainte de program, a trebuit să schimbăm cântecul din seara respectivă, ba chiar și solistul!

11 septembrie – Sabat. Deși foarte aglomerat, președintele Conferinței Generale, fratele Jan Paulsen, alege să se deplaseze în România chiar și numai pentru două zile. Asta spune ceva

cu privire la semnificația experienței românești în conștiința bisericii mondiale. În Sabat dimineată, toată Europa îl ascultă în transmisie directă de la Sala Palatului. Și, înainte de a pleca din țară, duminică dimineată vrea să fie în mijlocul norului de martori tineri la înfăptuirea rescrierii Scripturii Sfinte din memorie. Clike care nu pot fi uitate.



Momentele cele mai reușite? Toate se-
rile au fost deosebite. Două zile însă le-au
întrecut pe celelalte. Prima e duminica
din 12 septembrie când 4 600 de copii
și tineri au umplut Parcul Carol pentru
„Biblia rescrisă”. Ce atmosferă înaltă a
produs defilarea copiilor cu sulurile în
mână pe platforma Sălii Palatului! Îmi
pare atât de rău pentru că n-am putut
răspunde dorinței tuturor celor veniți de
departe de a le oferi un loc bun în Sală.
Frații mei, m-ați iertat, nu-i așa?

Cea de-a doua zi culminantă a fost
sâmbătă, 18 septembrie, la Bazinul Olim-
pic. (Fac un efort să uit groaznica buscu-
ladă de la intrarea în Complexul sportiv,
când Mântuitorul a fost rănit de manifes-
tările unora care-și zic „pocăiți”.)

Era dorința legitimă a lui Mark Fin-
ley de a avea un botez demn de am-
ploarea FAPTELOR 2000. Dar cum
Bucureștiul nu avea pregătit decât 60
de candidați, am strigat la frățietatea
din întreaga țară. Din Conferința Mun-
tenia au sosit peste 130, din Moldova –
60, din Transilvania de Nord – 18, din
Transilvania de Sud – 10, din Banat, toc-
mai de la Oradea, soseau 7 persoane. Iar
Oltenia cu Teleormanul ei ne-au trimis
120 de candidați, unul și unul. Surpriza
însă a produs-o Republica Moldova ca-
re, fără să le-o cerem, a îmbarcat în do-
uă autobuze 60 de candidați – chiar unii

care nu vorbeau decât rusește – au bătut
un drum de 12 ore dus-întors, numai să
participe la marele eveniment al botezu-
lui. În total, 443 de suflete au fost bote-
zate de peste 40 de pastori din România,
Statele Unite și Republica Moldova.

Să vă spun o întâmplare: Cu trei ore
înainte de începerea programului de bo-
tez, unul dintre colegi a simțit îndem-
nul să meargă mai devreme la bazin, ca
să verifice ultimele amănunte. Pe când
începea rezistența scării de coborâre în
bazin, a simțit că i se înmoaie picioarele
– o treaptă era desprinsă, suficient ca să
frângă gâtul cuiva. Să-l fi văzut sâmbătă
dimineața pe fratele Teofil Petre în apă,
cu o teslă în mână, remediind grava de-
fecțiune. Spuneți-mi, n-a fost aici direc-
ta călăuzire a lui Dumnezeu?

Secvențe emoționante de la botez au
fost prezentate în aceeași seară, în cadrul
Misiunii Globale. În direct, Mike Ryan,
vizionarul, și Garry Krause, cel mai bine
cotat producător de film de scurt metraj,
ne-au introdus Europa în inima incan-
descentă a misiunii de frontieră. Ah, mi-
nunate vești! Când lumea se trezește, tu
ce faci pentru Salvatorul tău?



Penultima zi a programului, cea
sâmbătă memorabilă, ne-a dezvăluit
o surpriză privind numărul de decizii
pentru botez: 3 241 în întreaga țară. Să
mă înțelegeți bine, acest număr nu se re-
feră la cei care doresc în general să stu-
dieze Scriptura, ci el desemnează doar
pe cei care și-au exprimat, la sfârșitul
FAPTELOR 2000, dorința fermă să fie
botezați în viitorul apropiat. Dumnezeu
să fie lăudat. N-am mai întâlnit așa suc-
ces de când lucrez pentru Mântuitorul!

Dacă mai vreți niște date statisti-
ce, iată-le: Botezuri în toată perioada
FAPTELOR 2000 – peste 890. Numărul

mediu de participanți neadventiști –
13 876 pe seară. Cea mai mare partici-
pare de oaspeți – 17 417. În realitate, to-
talul oaspeților care au participat a fost
mult mai mare, unii venind doar câte-
va ocazii, alții luându-le locul. Doar în
Sala Palatului, numărul oaspeților care
au participat de cel puțin 12 ori și care a
primit o Biblie a fost de peste 1 300.

Epilog

Acum, după ce FAPTE 2000 a devenit
istorie, ce concluzie să trag?

Mai întâi, că mare dreptate are
Mântuitorul când zice: „Mare este se-
cerișul...” (Matei 9:37). Nici nu ne dăm
seama cât de coapte sunt holdele, gata
pentru seceriș! O, dacă am avea ochii
dragostei, am vedea o altă lume, una
flămândă și însetată, ca niște oi risipite,
în așteptarea cuiva care să le îndrume la
Păstorul cel bun.

În al doilea rând, că nu există o
barieră mai mare în calea încheierii
marelui seceriș decât „fiii Împărăției”,
cei care nu intră și nici pe alții nu-i
lasă să intre în ea. Oriunde s-a investit,
în cele aproximativ 700 de centre cu
echipament NET, au curs deciziile. Iar
acolo unde „ai noștri” au participat ca
spectatori sau au descurajat programul,
abia dacă s-a strâns vreun bob.

În al treilea rând, că de un singur
lucru este nevoie, pentru ca Domnul
secerișului să scoată lucrători și puzde-
rie de suflete: „Rugați-vă!” (Matei 9:38).
Oriunde s-a revărsat spiritul de rugă-
ciune, Duhul Domnului a condus necu-
noscuți la program și la mântuire.

Un predicator bătrân povestea că prin
anii '50, pe când Sala Palatului era în
construcție, un grup de pastori tineri
vorbeau cu îngrijorare de ascensiunea
comunismului. Noua Sală a Palatului
promitea să devină o tribună a ateismului
pentru propagarea fără opreliști a necre-
dinței. „Nu vă temeți”, interveni un pas-
tor bătrân. „Dumnezeu va face chiar în
această sală să bubuie Evanghelia Sa! Va
veni ziua, iar unii dintre voi o vor vedea!”

Noi am văzut-o. Și acesta nu poate
fi decât debutul unei alte mari aventuri,
care va fi o și mai Mare Strigare pentru
tot pământul! ■

Eroi ai credinței

Cum îi cheamă?

(Daniel 1:1-7)

1. Căpetenia famenilor lui Nebucadnețar ____ N ____
2. Tinerii din Iuda aduși să slujească la casa împăratului ____ E __, ____ I __, M ____, Z ____.
3. Împăratul Babilonului ____ R
4. Noile nume ale tinerilor aduși din Iuda - Daniel - ____ R - Mișael - ____ Ș ____
5. Împăratul lui Iuda ____ H ____ - Hanania - ____ C - Azaria - ____ G ____

(1) - Așpenaz; 2 - Daniel, Hanania, Mișael, Azaria; 3 - Nebucadnețar; 4 - Belșațar, Șadrac, Meșac și Abed-Nego; 5 - Ioiachim)

Adevărat sau fals:

(Daniel 3:1-30)

1. A - F Șadrac, Meșac și Abed-Nego s-au închinat chipului de aur.
2. A - F Când au fost aruncați în cuptorul încins, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost însoțiți de un înger.
3. A - F Flăcările cuptorului i-au ucis pe oamenii care i-au aruncat pe cei trei tineri în foc.
4. A - F După ce au ieșit din mijlocul focului, cei trei tineri miroseau a foc și aveau hainele pârlite.
5. A - F Nebucadnețar a dat următoarea poruncă: „Orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi care va vorbi rău de Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El.”

(1) - F; 2 - A; 3 - A; 4 - F; 5 - A)



Alina Chirileanu,
director asistent în
cadrul Departamentu-
lui Copii, Uniunea de
Conferințe.



Dragoste letală

Cunoscutul scriitor britanic G. K. Chesterton a fost invitat de ziarul *Times* să scrie un eseu în care să răspundă la întrebarea: „Ce este în neregulă cu lumea de azi?” Răspunsul din acel articol a fost: „Dragi domni, eu sunt în neregulă. Cu sinceritate, G. K. Chesterton.”

Este de prisos să mai amintim că fiecare păcăntean își dorește o recunoaștere publică sau, măcar în particular, a rezultatelor favorabile pe care le-a obținut prin munca sa. Doar că, după spusele teoreticienilor, exclusivitatea clamată asupra tuturor meritelor ni-i pune pe fugă pe prieteni și ne micșorează și influența asupra celorlalți mai repede decât orice altă acțiune.

Multe texte biblice vorbesc despre timpul sfârșitului. Astăzi mă opresc la 2 Timotei 3:1: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele”, iar păcatul care tronează în capul listei atitudinilor nocive și care duce mântuirea la distanțe imposibil de atins este: „Oamenii vor fi iubitori de sine” sau, în alte cuvinte, oamenii vor fi îndrăgostiți de ei înșiși. Acesta este opusul unui adevărat spirit de renunțare la sine, descris în 1 Corinteni 13:5: „Nu caută folosul său.” A nu te gândi la tine este cel mai greu lucru de înfăptuit, pentru că omul este, prin natură, preocupat mai întâi de el însuși și frecvent acest interes umbrește și pe cel al altora. Natura egoistă a omului este încă o dovadă că păcatul a răsturnat complet ordinea lui Dumnezeu.

Cum poate Isus să vorbească tot timpul despre Tatăl ca sursă de inspirație, doză de putere, finalitate a slujirii: „Eu Te-am proslăvit pe păcănt, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4), iar noi nu-i pomenim nici măcar pe frații noștri împreună-slujitori, care au muncit alături de noi, și îi culpabilizăm în caz de eșec? Niciunul dintre noi nu poate pretinde că este urmașul lui Isus dacă trăiește doar pentru sine sau dacă nu are alt scop în viață decât să-și promoveze interesele, orice nume sau formă ar lua acestea.

Din această perspectivă, creștinul sau, mai bine, adventistul sau, mai precis, noi n-avem decât o singură opțiune ca să vedem cerul: nimeni

cind pretențiile inimii nepocăite de a ne închina nouă înșine și sacrificând confortul, timpul, averea și lăsându-i și pe alții pe lângă noi sau chiar în fața noastră.

„Recunoașterea meritelor celorlalți are un efect magic de multiplicare. Mecanismul funcționează la fel de bine în mediul de afaceri, cât și în viața personală. Pentru a stăpâni această magie, este nevoie de un puternic sentiment al recunoștinței. Fără acesta, împărțirea meritelor nu este altceva decât o nouă șmecherie manipulativă, care poate avea efecte nedorite... Nu este nicio filosofie la mijloc. Este un lucru de bun-simț. De ce atunci, recunoașterea meritelor este mai adesea furată decât împărțită? De obicei, de frică.”¹

Dacă „e plăcut să fii plăcut” are putere motivatoare, de ce nu ne-am putea propune să facem din aprecierea pentru alții un mod de viață, de care să ne ocupăm cu râvnă în toate relațiile noastre bisericești, profesionale sau cetățenești? Aceasta ar însemna să așezăm dezvoltarea până la succes a altora înaintea izbânzilor personale și să exersăm a ne răsplăti unii pe alții în relații de adevărată frăție. Iar, în timp, nimeni nu se va mai strădui să-și amintească cine a fost inițiatorul, cine susținătorul, cine finanțatorul etc. Ceea ce vor reține oamenii va fi adevăratul element remarcabil: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui.”

Aceasta „este o avertizare prin care lucrătorilor li se spune că, oricât de îndelungată ar fi slujirea lor, oricât de multe ar fi lucrările lor, fără umilință înaintea lui Dumnezeu nu sunt nimic. Când egoismul este mort, când lupta pentru supremație este alungată, când recunoștința umple inima și iubirea face ca viața să aibă un parfum plăcut, numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi suntem recunoscuți ca împreună-lucrători cu Dumnezeu.”² ■



Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

¹ <http://www.forbes.com/sites/augustturak/2010/11/08/giving-away-credit-is-it-worth-it/>

² Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, București, 2004, p. 305.



Convenția ASI România

*Fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului.
1 Corinteni, 15:58*

Este timpul pentru acțiune!

Vineri, 10 Octombrie, Hotel Apollo, Sângeorgiu de Mureș

Seminarii: *Excelența în formarea profesională
A fost cândva familia
Succesul în afaceri în mediul economic actual*

Masă rotundă cu Robert S. Folkenberg

Sâmbătă, 11 Octombrie, Palatul Culturii, Tg. Mureș

Program Special + Concert



Invitat special:
Robert S. Folkenberg



DETALII ȘI ÎNSCRIERI:

Telefon: 0746. 25. 93. 94

E-mail: office@asiromania.ro

www.asiromania.ro/conventie